

Universitätsbibliothek Wuppertal

Plutarchu Chairōneōs Ta Sōzomena Panta

Continens Moralia

Plutarchus

Francofurti, 1620

Liber tertius

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-1372](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-1372)

αὐτῶν ἐν ῥοῆι παχυνάουτος τελέθει, οὐ γὰρ φιλικὸν ἑσθὲ
 συμποτικὸν (οἶμα) παροίμιον βωχίας, ὑφαίρεσις καὶ ἀρπα-
 σμός καὶ χερῶν ἀμίλλα, καὶ ἀφελκισμός, ἀλλ' ἀποπα καὶ κυνι-
 κά, καὶ τελευτῶντα πολλάκις εἰς λοιδορίας καὶ ὄργας, οὐ κατ'
 ἀλλήλων μόνον ἀλλὰ καὶ κατ' ἑαυτοῦς τετραπεζοκόμοι καὶ κατ' ἑαυ-
 τῶν ἐστῶντων. ὅσον δὲ χρονον ἢ μοίρα καὶ ἢ λάχεσις ἰσότητι πλῆ-
 ρεῖ τὰ δειπνα καὶ συμπόσια κρινωσίαι ἐβραβεύον, οὐ-
 γὰρ ἰδεῖν ἀχρηστον ἢ οὐδ' αἰελοῦσθαι· ἀλλὰ καὶ τὰ δειπνα
 δαΐτας ἐκάλου, καὶ τὸς ἐστρωμένους δαγτυμόνας, δαΐτας δὲ
 τὸς τετραπεζοκόμοις, ἀπὸ τῶ διαρεῖν καὶ ἀφενέμειν. Λακε-
 δαμόνιοι δὲ κρεωδαΐτας εἶχον οὐ τὸς τυχοῦτας, ἀλλὰ τὸς B
 παροίμιους αἰδράς. ὡς καὶ Λύσανδρον ἑσθ' Ἀγησιλάου τῷ
 βασιλέως, ἐν Ἀσία κρεωδαΐτων ἀποδεδῆσθαι. τότε οὖν αἱ
 νεμήσεις ἐξέπεσον ὅτ' ἐπεισῆλθον αἱ πολυτέλεια τῶν δει-
 πνοῖς. οὐ γὰρ ἢ οἶμα) πέμματα καὶ χερυδύλοις καὶ κα-
 ρυκείας, ἀλλὰς τε πόρυδαπὰς ὑποτεμμάτων καὶ ὄψων
 παροίμιους διαρεῖν, ἀλλ' ἐξήπλωμένοι τῶν παροίμιων λι-
 χείας καὶ ἡδοναίαις, παροίμιον πλῆ ἰσομοίαιαι. τεκμή-
 ριον δὲ τῶ λόγου, καὶ νῦν ἐπὶ τῶν ἡθῶν καὶ τῶν δημόσια δειπνα
 παροίμιους γίνεσθαι, ἀλλὰ πλῆ ἀφελείαι καὶ κατὰ εἰότη-
 τα τῆς ἀφελείας. ὡς τε ὁ τῶν νέμων αἰαλαμβαίων, ἀμα C
 σωμασώζει τῶν δὲ τέλειαι· ἀλλ' ὅπου δ' ἰδρῶν ὄσθιν, ἀπο-
 λυται δ' κρινόν, ὅπου μὲν οὖν μὴ ἴσον ὄσθιν. οὐ γὰρ οἰκείου κτη-
 σις, ἀλλ' ἀφαίρεσις ἀλλοτρείου, καὶ πλεονεξία παρὲν δ' κρινόν,
 ἀδικίας ἦρξε καὶ ἀφαιρέσις, ἢ ὄρα καὶ μέτρον τῶ ἰ-
 δίου κατὰ παύοντες οἱ νόμοι τῆς ἴσας νεμούσης εἰς δ' κρινόν ἀρ-
 χῆς καὶ διωάμεως ἐπὶ νόμοι γερῶσιν. ἐπεὶ μὴ δὲ σέφαιον
 ἀξίου ἀφενέμειν ἢ μὴ ἰκαστῶ τ' ἐστῶντα μὴ δὲ κλισίας καὶ
 χροσῆς· ἀλλὰ καὶ ἐρωμένω πῆ ἢ ψάλτεια ἢ κει κμήζων,
 κρινὰ τῶν φίλων, ἵνα τὰ πόρυτα χροίματα γίνηται, καὶ τὸν
 Ἀναξαγόραν. εἰ δ' ἑσθὲν ἢ τῶν ἰδῶσις ὅτι παροίμιον τ' κρι-
 νωσίαι τῶ τὰ μέγισα, καὶ πλείους ἀξία σπουδῆς εἶναι κρινὰ,
 λόγου, παροίμιους, φιλοφροσύνας, παυσάμεθα τῶ μοίρας
 ἀπμάζοντες, καὶ τ' τ' ψυχῆς παῖδα κληῶν, ὡς Εὐεπίδης
 φησὶν, ὅς οὐτε πλῆτῶ νέμειν, ἔτε δόξῃ δ' παροίμιον, ἀλλ' ὅ-
 πως ἐτύχεν, ἀλλως ἄλλοτε συμφροσύμιος, τ' μὲν πένητα καὶ
 παπεινόν ὅτι γαυροῖ, καὶ σὶκ' ἐξάφει γε νοῦ πινος ἀβνομίας,
 τ' δὲ πλῆστοι καὶ μέγιστ' ἐπὶ τῶν ἰσότητι μὴ διεκχλαίφην, ἀλύ-
 πως σωφρονίζει.

ΣΥΜΠΟΣΙΑΚΩΝ ΠΡΟ-
 βλημάτων Βιβλίον τρίτον.

Εἰ χροσῆον ἀμύθινους σερμῶσις παρὰ πότον.
 Πρόβλημα α'.

ΙΜΩΝΙΔΗΣ ὁ ποιητής, ὡς Σόσ-
 σαι Σενεκίων, ἐν πινι πότῳ ξένον ἰδῶν κα-
 τακείμενον σιωπῆ, καὶ μηδενὶ ἀφελεγόμε-
 νον, ὧ ἀφελεπτε (εἶπεν) εἰ μὲν ἡλίθιος
 εἶ, σφόν παρὰ γμα ποιεῖς· εἰ δ' σφός,
 ἡλίθιος. ἀμα ἴλω γδ' ἀμείνον (ὡς φησὶν
 Ἡρακλείδης) κρύπτειν, ἔργον δὲ, ἐν ἀέσφ, καὶ παρ' οἶνον.

A & tanquam celeri fluctu incitata nauem non po-
 test adsequi. Non enim ad amicitiam conducens,
 aut conuiuio conueniens exordiū est, puto, suspi-
 cio, rapinæ, manuum concertatio, & pulsatio cu-
 bitorum: sed absurda hæc sunt, canina, & quæ ple-
 raque in conuicia & rixas desinant, non conuiua-
 rum modo inuicem, sed etiam aduersus mensarū
 ministros & reges. Quamdiu autem Mœra & La-
 chesis, cui à forte nomen, in cœnarum & conui-
 uiorum communionē equalitatem administraue-
 runt, nihil videre licuit indecorum, nihil illibera-
 le. sed & conuiuia dætas, & conuiuii regem dæty-
 monem, & ministros mensæ dætros à distribuendo
 & diuidendo dicebant. & Lacedæmonii Kreo-
 dætas, id est, carniū diuisores, habuerunt non vul-
 gares, sed primarios viros: quando id munus etiā
 Lylandro in Asia rex Agefilaus mādauit. Tum de-
 mum distributio ē conuiuuiis est eiecta, cum luxus
 ea occupauit. nimirum enim non poterant pla-
 centæ, candyli, caryceiæ, aliaq; condimentorum
 & opsoniorum fercula diuidi: sed deuicti istis deli-
 ciis ac gulæ studio, æqualitatem portionum prodi-
 derunt. Argumento est, quod etiamnum sacrificia
 & publicas cœnas portionibus distributis agitant,
 ob victus simplicitatem & mundiciem. vt omnino
 qui distributionem in vsum reuocat, simul etiam
 reducat frugalitatem. Sed vbi proprium est, ibi
 commune perit: vbi quidem nō est æqualitas. Nō
 enim propriæ rei possessio, sed alienæ inuolatio &
 id quod cōmune est sibi vindicādi libido initium
 fecit iniustitiæ & discordiæ: quam termino & mo-
 do proprietatis tollentes leges, cognomines factæ
 sunt in Græco sermone eius facultatis, quæ com-
 mune æqualiter distribuit * quando ne coro-
 nam quidem vult distribui vnicuique nostrum à
 rege, neq; lectulos & loca: sed etiam si amasiam a-
 liquis aut psaltriam adducat, communia hæc sunt
 amicorum, vt (quæ Anaxagoræ fuit sententia) om-
 nes res vnum fiant. Quod si horum proprietatis
 nihil perturbat, neq; impedit communicationem
 maximarum rerum & maxime seriarum, sermo-
 num inquam, propinationum, comitatis: desina-
 mus parcis iniuriam facere, & proli fortunæ Sorti,
 vt eā appellat Euripides. quæ neq; diuitiis primas,
 neq; gloriæ tribuens, fortuito alias alio vergens,
 pauperem & humilem extollit, neq; omni libertate
 priuatum esse finit. diuitem vero & magnum ci-
 tra molestiam castigat, condocefaciens eum ad
 ferendam æquo animo æqualitatem.

PLVTARCHI SYMPOSI-
 cōn, id est, Conuiualium disputatio-
 num, Liber tertius.

An floreis coronis inter pocula uti deceat.
 Questio I.

ΙΜΩΝΙΔΗΣ poeta, Soffi Senecio,
 quodam in conuiuio cum videret ho-
 spitem accumbere tacitum, & cum
 nemine verba cōmutantem, Mi ho-
 mo, dixit, siquidem stultus es, sapiens
 factum edis: sin sapiens, stultum. Etenim insciti-
 am præstat occultare: verum hoc difficile est inter
 pocula.

Nam vinum vel prudentem cantare coegit,
Et tenerum videre, pedesq; inferre choreis,
Atq; tacenda loqui, nec idonea dicere dictu.

Vbi quidem, si non fallor, poeta vinolentia & ebrietatis constituit discrimen. Nam cantus, risus, saltatio, iis qui mediocriter abibere, possunt accidere. garrere, & ea dicere, q̄ reticere præstabat, iâ ebrietatis est opus. Itaq; Plato etiam in vino maxime plerorumq; hominum animi affectiones existimat posse perspicui. Et Homerus cum caneret,

-- neq; mense his internenerat usus:

fatis ostendit ita se existimare, vini & mensæ communionem plurimum ad notitiam mutuam conducere. Non enim contrahitur notitia inter tacite edentes ac bibentes: sed ad loquendum prouocat vinum: inter loquendū multa aperiuntur atq; deteguntur alias occulta, inuicemq; innotescunt cōpotores. vt non inepte Æsopum ille increpauerit: Quid quæris, ridiculum caput, illas fenestras, per quas in alterius cogitationes alter potest inspicere. vinum enim nos aperit ac ostentat, non sinens latere: sed speciem atq; laruam adimit, lege tanquam pædagogō quam longissime semoto. Proinde Æsopo, Platoni, & si qui alii examinare quempiam volunt, tormenti loco sit merum. Qui autem mutuo in se inquirere nihil curant, neque deprehendere vnus quæ alter occulta habeat satagūt, amice tantum vna cōsuescere expetunt: ij tales tractant quæstiones ac disputationes, quib. aduersitates fortunæ obruantur, fiduciam autem recipiat animi pars optima, & liberalibus studiis deditum ingenium in elegantes & eruditas collocutiones tanquam in pascua & prata sibi consueta producatur. Hinc adeo factum est, vt nos quoq; hanc tibi tertiam decuriam cōpotatoriarum quæstionum cōfecerimus: è quibus prima est de coronis.

AT H E N I S olim de coronis quæstio incidit in conuiuio, quo Eraton musicus complures exceperat, cum Musis rem sacram fecisset. Nam vt à cæna omnis generis sarta fuerunt circumlata, Ammonius false quodammodo nos notauit, qui pro laurea rosam gestaremus coronam. aiebat autē omnino floreas coronas esse pueriles, & magis iudentibus virginib. ac mulieribus, q̄ philosophorū conuenire musicorumq; hominum congressibus. Mirorq; adeo, aiebat, Eratonem hunc, qui colores in cantilenis abominās, pulcrumq; incusans Agathonem, qui cum Mylos fabulam doceret, primus fertur chromaticeū genus tragediæ immiscuisse: ipse nobis variis, vt videtis, floridisque coloribus conuiuium opleuerit. dumq; per aures accidentem oblectationē excludit, voluptatem oculis & olfactui obuiam quasi per aliud ostium introducit in animam, voluptati fertum destinans, non pietati. Atqui hocce vnguentū fragrantia edidit durabiliorē quam flores isti, inter manus muliercularū collas plectentium emarcescentes. Enimvero in conuiuio philosophorū locus non est vllus voluptati, nulli annexæ vtilitati, neq; principium aliquod naturalis appetitionis comitanti. Sed quemadmodū ij qui ad cœnam ducuntur à vocatis amicis, more sane humano, iisdē fruuntur rebus: (qualis Aristodemus à Socrate fuit perductus in Agathonis domū conuiuium exhibentis) qui vero vltro accedat,

A ὅστι' ἐφένκε πολὺ φρονά τ' ἄρ' μάλ' αἰείσῃ, Καίθ' ἀπαλὸν γέλωσσι, καὶ τ' ὄρχησασθαι αἰήκε. Καὶ τί ἔπος πρὸς ἔπικεν ὄτ' ἄρ' ῥητον ἀμεινον· οἰνώσιως ἐν ταῦτα τῶ ποιητῆς καὶ μέθης (ὡς ἐμοὶ κηκεῖ) ἀφ' ἄφροσιν ὑποδ' ἀκρωτῶσ. ὡδ' ἡ μὲν γὰρ καὶ γέλωσ καὶ ὄρχησις οἰνου μύθοις μετρίως ἔπεισι· ὁ δ' ἄλλοι καὶ βλέπειν ἀβέλτερον ἢ σιωπῆν παρρησίας ἢ δ' ἡ καὶ μέθης ἔργον ὅτι· δὲ καὶ Γ' λέγων ἐπ' οἴνω μάλισα καθορθάσθαι τὰ πάθη τ' πολλὰν νομίζει. καὶ Ὀμηρος εἰπὼν ὅσδε τεραπέτης γνάμνω ἀλλήλων δ' ἡλός ὅστιν εἰδώς ὁ

νον τῶ οἴνω καὶ πολλὰν γνῆμον. οὐ γὰρ ὅστι' βω-
B γνῆτων σιωπῆ καὶ πινόντων γνάσις. ἀλλ' ὅτι ὁ πίνειν εἰς ὁ λαλεῖν πρὸς ἀγεται, τὰ δὲ λαλεῖν ἐμφαίνεται καὶ ὁ ἀπογυμνοδοσθαι πολλὰ τῶ ἄλλως λαοθιόντων, παρέχ' ἡνὰ ὁ συμπίνειν καὶ καθόμοσιν ἀλλήλων. ὡστε μὴ φάυλως ἀν' ὅπιτιμῆσαι τὰ Αἰσώπω, τί τῆς θυρίδας ὡ μακάριε ζητεῖς ἐκείνας, δι' ὧν ἄλλος ἄλλω καθόψεται τῶ ἀφρονοῖσι; ὁ γὰρ οἴνος ἡμᾶς ἀνοίγει καὶ δείκνυσιν, ὅτε ἐάν ἡσυχία ἀγειν, ἀλλ' ἀφαιρῶν ὁ πλάσμα καὶ τ' ἡμεροσιμόν, ἀπώτα τῶ νόμου, κατὰ τῶ παιδαγωγῆ, γρηγόρων. Αἰσώπω μὲν ἐν καὶ Γ' λέγωνι, καὶ εἰ τις ἄλλος δεξιάσως ἔσπου δείται, πρὸς τῶτο γρησιμον ὁ ἀφροσ· οἱ δ' ἡμῶν ἀλλήλοις βασιανίζειν δεόμοροι, μηδ' ἡκαταφωρῶν, ἀλλὰ γρησθαι φιλοφρόνως, τὰ ποιῶτα πρὸς ἑλῆματα καὶ τῶς λόγους ἀγρῆσι σιωπῆσας, οἷς ἀποκρύπτεται τὰ φάυλα τ' τύχης. ὁ δ' βέλτερον ἀναθάρρει, καὶ τ' μουσικῶτατον ὡς τῶ ὅτι λειμῶνας οἰκείους καὶ νομαῖς ὑπο φιλολογίας πρὸς ἑρχόμενον. ὅθεν καὶ ἡμεῖς τρεῖς τῶ δεκάδα ταῦ τῶ σσι ποιήμεθα συμποτικῶν ζητημάτων, ὁ πρὸς καὶ φεφάων πρὸς τὸν ἔχουσαν.

C ΕΓέγοντο γὰρ ποτε καὶ πρὸς φεφάων λόγῳ· ὁ δ' συμπίσιον καὶ Α' δειψῆσιν, Ε' ἔσπινος τῶ ἀρμονικῶ τῆς Μούσας πηχυότος, καὶ πλείονας ἐστῶντος. πρῶτο δ' ἀπῶν γὰρ μὲν ὁ δειπνήσῃ φεφάων πρὸς φεφάων, ὁ Α' μμῶνιος ἐπέστω· ἡ πῶς ἡμᾶς, ὅτι τῶ δαφνίου τοῖς ῥοδίνοις ἀναδυσάμενοις. ὅλως γὰρ εἶναι τοῖς ἀθῆνοις κρησιώδεις, καὶ παιζῆσας μάλλον ὅπιτιμῆσις παρῆνοις καὶ γυαζῆν, ἢ σιωπούσας φιλοσόφων καὶ μουσικῶν ἀνδρῶν. θαυμάζω δὲ καὶ Ε' ἔσπινος τῶτον, εἰ τῶ μὲν ἐν τοῖς μέλεσι τῶ ἀκροῦσις βδελυτόμορον καὶ κατηγερωῖτα ὁ καλῶς Α' γάθωνος, ὁ πρὸς τῶν εἰς τεραγῶδίας φασὶν ἐμβαλεῖν καὶ ὑπομῆσαι ὁ γρημαλικῶν, ὅτε τοῖς Μυσοῖς ἐδίδασκον· αὐτὸς δ' ἡμῶν (ὡς ὄσπετε) ποικίλων γρημαῖτων καὶ ἀθῆρῶν ὁ συμπίσιον ἐμπέπληκε. καὶ τῶ ἀφ' ἡ τῶ ὡπῶν ἀποκλείει τρυφῶ καὶ ἡδυπάθειαι, καὶ ταῦ τῶ κατὰ τὰ ὄμματα καὶ τῶ ρῖνας, ὡς τῶ τῶ ἐπίσας ἡσας, ἐπεισάγων τῶ ψυχῆ, καὶ τὸν φεφάων ἡδονῆς πιαν, ὅτε δ' ἡσείας. καὶ τοῖ τὸ γρημῶν τῶτο τῆς ἀθῆνῆς ταῦ τῆς καὶ μαρμαρομῆς ἐν τῆς χερσὶ τῶ φεφάων πλόκων σπουδαγιότερον ἀναδιδῶσιν δ' ὡδῶν. ἀλλ' ὅτε ἔχει γρησιν ἐν συμποσίῳ φιλοσόφων ἀνδρῶν ἡδονῆ πρὸς μνηδεμῆσι συμπεπλημένη γρησῆσι, μνηδὲ ἀκροθῶσασα φουσκῆς ὀρέξως ἔρχῆναι. κατὰ τῶ οἱ μὲν ὑπο τῶ κελημένων ἀγῆμοροι φίλων ὅτι ὁ δειπνον ἔχει φιλαθροφῶ τῶ τῶ γάθωνος τῶ ἄντων, ὡς τῶ Α' εἰσὸ δ' ἡμος ὑπο Σωκράτους καὶ Α' γάθωνος ἀφῆσις ἐστῶντος. εἰ δὲ τις ἀφ' αὐτῶ βαδίζοι,

D ΕΓέγοντο γὰρ ποτε καὶ πρὸς φεφάων λόγῳ· ὁ δ' συμπίσιον καὶ Α' δειψῆσιν, Ε' ἔσπινος τῶ ἀρμονικῶ τῆς Μούσας πηχυότος, καὶ πλείονας ἐστῶντος. πρῶτο δ' ἀπῶν γὰρ μὲν ὁ δειπνήσῃ φεφάων πρὸς φεφάων, ὁ Α' μμῶνιος ἐπέστω· ἡ πῶς ἡμᾶς, ὅτι τῶ δαφνίου τοῖς ῥοδίνοις ἀναδυσάμενοις. ὅλως γὰρ εἶναι τοῖς ἀθῆνοις κρησιώδεις, καὶ παιζῆσας μάλλον ὅπιτιμῆσις παρῆνοις καὶ γυαζῆν, ἢ σιωπούσας φιλοσόφων καὶ μουσικῶν ἀνδρῶν. θαυμάζω δὲ καὶ Ε' ἔσπινος τῶτον, εἰ τῶ μὲν ἐν τοῖς μέλεσι τῶ ἀκροῦσις βδελυτόμορον καὶ κατηγερωῖτα ὁ καλῶς Α' γάθωνος, ὁ πρὸς τῶν εἰς τεραγῶδίας φασὶν ἐμβαλεῖν καὶ ὑπομῆσαι ὁ γρημαλικῶν, ὅτε τοῖς Μυσοῖς ἐδίδασκον· αὐτὸς δ' ἡμῶν (ὡς ὄσπετε) ποικίλων γρημαῖτων καὶ ἀθῆρῶν ὁ συμπίσιον ἐμπέπληκε. καὶ τῶ ἀφ' ἡ τῶ ὡπῶν ἀποκλείει τρυφῶ καὶ ἡδυπάθειαι, καὶ ταῦ τῶ κατὰ τὰ ὄμματα καὶ τῶ ρῖνας, ὡς τῶ τῶ ἐπίσας ἡσας, ἐπεισάγων τῶ ψυχῆ, καὶ τὸν φεφάων ἡδονῆς πιαν, ὅτε δ' ἡσείας. καὶ τοῖ τὸ γρημῶν τῶτο τῆς ἀθῆνῆς ταῦ τῆς καὶ μαρμαρομῆς ἐν τῆς χερσὶ τῶ φεφάων πλόκων σπουδαγιότερον ἀναδιδῶσιν δ' ὡδῶν. ἀλλ' ὅτε ἔχει γρησιν ἐν συμποσίῳ φιλοσόφων ἀνδρῶν ἡδονῆ πρὸς μνηδεμῆσι συμπεπλημένη γρησῆσι, μνηδὲ ἀκροθῶσασα φουσκῆς ὀρέξως ἔρχῆναι. κατὰ τῶ οἱ μὲν ὑπο τῶ κελημένων ἀγῆμοροι φίλων ὅτι ὁ δειπνον ἔχει φιλαθροφῶ τῶ τῶ γάθωνος τῶ ἄντων, ὡς τῶ Α' εἰσὸ δ' ἡμος ὑπο Σωκράτους καὶ Α' γάθωνος ἀφῆσις ἐστῶντος. εἰ δὲ τις ἀφ' αὐτῶ βαδίζοι,

πύτων δει πύθου κελκείαται· ούτως αὖ μὲν πᾶσι τῶν ἐ-
 δαδῶν καὶ πόσιν ἠδονῶν κεκλημμένα ὑπὸ τῆς φύσεως ταῖς
 ὄρεξιν ἐπόμψαι τὸ πονεῖν ἔχουσι, ταῖς δ' ἄλλαις ἀκλήτοις, καὶ οὐ
 σοδὲν λόγῳ φιληδονίας ἀπήλλακται. πρὸς ταῦτα οἱ μὲν
 ἀήθεις τῶν Ἀμμωνίου νεεπίου καὶ ἄλλων ἀφέντες ἡσυχίᾳ πα-
 ρελύοντο τὸς σεφαίους· ἐγὼ δὲ εἰδὼς ὅτι γυμνασίας ἐνεκα
 καὶ ζητήσεως καταβέβληκεν ἐν μέσῳ τὸν λόγον ὁ Ἀμμωνίος,
 πρὸς τὰς Τρύφωνα τὸν ἰατρὸν, ὡς τὸν εἰκαταλέξω
 δίκαιος εἰ μὴ ἡμῶν πούτων τὸν κελόν φλέγοντα
 τοῖς ῥόδινοις σεφαιον, ἢ λέγειν, ὡς πρὸ εἴωθας ἐκάστοτε πρὸς
 ἡμᾶς, ὅσας ἔχουσιν οἱ ἀνήθιοι σεφαιοὶ πρὸς τὸ πίνειν βοθητίας.
 ὑπολαβὼν δὲ ὁ Ἐράτωρ, Οὕτω γὰρ (εἶπε) δέδοκται,
 μηδεμίαν ἠδονὴν ἀσύμφορον δέχεσθαι, ἀλλ' εὐφραμον μόνον
 δις λαίειν, ἀλλ' μὴ μετὰ πινος μισθῷ τῆτο πάχυνον. ἢ δὲ
 μὲν μύρον εἰς τὸς ὑποδυσωπούμεθα, καὶ τὸ πορφύρεον ἔχει
 τῶν ὀπίθετον πολυτέλειαν, ὡς δολοερα εἶματα καὶ χρίσμα-
 τα, κατὰ τὴν βαρβαρῶν φωνὴν· αἱ δὲ ἀλλοφύεις χροῖαι καὶ
 ὀσμάς δ' ἀφελὲς ἔχουσι καὶ κατὰ τὸν, καὶ σοδὲν ὁπώρεος ἄφα-
 φέροι. μὴ γὰρ ἄνηθεις ἢ πῆ μὲν χυμοῖς δρέπεσθαι καὶ διπ-
 λαύειν τῆς φύσεως διδούσης, ὀσμάς δ' καὶ χροῖας ἀσώρει φέ-
 ρουσι. ἄρα τῶν ἐπιδυσωπῶν ἠδονῶν πούτων καὶ χροῖαι, ταῦτα
 ἀπμάζειν, αἱ μὴ πῆ χροῖας ἐξωθεν ἄλλο σωματικῶν φέρουσιν.
 ἐν γὰρ αὐτῷ δοκεῖ τοῦ αἰσθητοῦ, εἰ μὴ δὲν ἡ φύσις (ὡς ὑμεῖς φα-
 τε) μάτῳ πεποιήκε, ταῦτα τῆς ἠδονῆς πεποιήσθαι χροῖαι, αἱ
 μὴ δὲν ἄλλο χροῖαι μόνον διφραίνειν πέφυκε. σκέ-
 πει δ' ὅτι τοῖς φυομένοις καὶ βλαστάνουσι τὰ μὲν φύλλα, σω-
 τηρίας ἐνεκα τῶν καρπῶν, καὶ ὅπως ὑπὸ αὐτῶν τὰ δένδρα
 θαλάσσιον καὶ ψυχρόν μετεώρως φέρηται μεταβολάς,
 γέρονε τὸ δ' αἰσθητοῦ ὄφελος σοδὲν ἔπι μόνον, πλὴν εἰς χροῖ-
 αῖς ἡμῶν ἔπι τερπῆς ὀσφραῖας, καὶ ἰδεῖν ἠδὲ παρέχει, ταν-
 μάσας μὲν ὀσμάς ἀφιένται, ποικιλίας δ' ἀμιμήτους χροῖας·
 σὶ καὶ βαφῆς ἀνοῖγνόμενα. δὲ τῶν μὲν φύλλων διπλωμῶ-
 νων οἱ ἀλγῆ καὶ δάκρυται τὰ φυτὰ, καὶ γίνονται πᾶσι αὐτὰ
 βλάβη πῆς ἐλκώδης, καὶ ψίλωσις ἀσπερπῆς. καὶ οὐ μόνον
 (ὡς εἶοικε) κατ' Ἐμπεδοκλῆα τῆς δάφνης τῶν φύλλων διπ-
 λῶν ἐπιδυσωπῶν χροῖαι, ἀλλὰ καὶ τῶν ἄλλων φεῖδεσθαι δέν-
 δρων ἀπδύτων, καὶ μὴ χροῖαι εἰς ταῖς ἐκείνων ἀκ-
 σμίας, βία καὶ πῆς φύσιν τὰ φύλλα συλῶντας αὐτῶν. αἱ
 δὲ τῶν ἀθῶν ἀφαιρέσεις βυγήσειν εἰκόσασιν, καὶ βλάστωσι
 σοδὲν· ἀλλὰ καὶ μὴ λάβη πῆς ἐν ὄρα, πῆς ἐρρῆ μαρανθί-
 τα. κατὰ τὸν οὖν οἱ βαρβαροὶ τὸν δρεμμάτων τοῖς δερμα-
 σιν αἱ τῶν ἐλείων ἀφιένονται, οὕτω μοι δοκεῖσιν οἱ μάλ-
 λον ἐκ τῶν φύλλων ἢ τῶν ἀθῶν ὑφαίροντες τοῖς σεφαινοῖς
 οὐ κατὰ λόγον χροῖαι τοῖς φυτοῖς. ἐγὼ μὲν οὖν ταῦτα συμ-
 βάλλομαι πῆς σεφαινοπῶσι. οὐ γὰρ εἰμὶ γραμματικὸς,
 ὡς τε διπλομῶν ποιημάτων ἐν οἷς τῶν παλαιῶν ἱερονί-
 κης ἀναγνώσκειν ἀθηνοῖς ἀναδιδυμένοις σεφαινοῖς. πλὴν
 ὅτι γὰρ ταῖς μουσῆς οἱ τῶν ῥόδων σεφαινοῖς ἐπιπέφμισται, με-
 μνησθῆναι μοι δοκεῖ Σαπφῶν λέγουσας, πρὸς πῆς τῶν ἀ-
 μουσῶν καὶ ἀμειβῶν γυμνασῶν, Κατ' ἄνοισα δὲ κείσαι· οὐ
 γὰρ μετέχεις ῥόδων τῶν ἐκ Πιερίης. εἰ δὲ πῆς καὶ Τρύφων
 διπλομῶν ὁ Τρύφων τὸν λόγον, σοδὲν ἔφη πούτων ἀσκέ-
 τῶν γερνέσθαι τοῖς παλαιῶν, ἀτε δὲ πλείστην κερσημέ-
 ροις διπλομῶν ἰατρικῆ. τεκμήρια δὲ ἐστὶ πῆς ἐπιπῶν·

A ei fores præcludi oportet. ita voluptates quæ cibū
 potumq; sequuntur, appetitionibus accitæ natu-
 ralibus, locum habent; aliæ quæ non inuitatæ nul-
 la ratione, tantū luxuria quadam instigante obre-
 punt, arcendæ sunt. Sub hæc adolescentes, qui cū
 Ammonio nō consueverant, perturbati ferta pau-
 latim detraxerunt. Ego autē, qui scirem exercita-
 tionis gratia & disputationis hæc ab eo in mediū
 proposita, Tryphonem medicum compellans:
 Heus, tu, inquam, aut vna nobiscū deponenda est
 tibi pulcre ardens rosarum floribus corona, aut di-
 cendum, vt apud nos subinde solebas, quid ad bi-
 bendum adiuventi adferat florea corona. Excipi-
 ens vero meum sermonem Eraton, ita scilicet,
 inquit, decretum est, nullam admittere voluptatē
 quæ symbolū non det, & oblectationē aspernari
 nisi mercedem nobis præbeat? Aut vnguentū poti-
 us & purpuram auerfamur ob luxum iis adhære-
 tem, tanquam dolosas veltes, dolosos colores, vt
 barbarus ille dicebat: sponte autē sua nati colores
 & odores simplicitate præditi sunt & puritate, ni-
 hilq; differunt a frugibus arborum? Nonne enim
 stultum sit sapores natura præbente colligere, iisq;
 frui: odores autem & colores eadem suppeditan-
 te, ob elegantiam ac voluptatem in iis efflorescen-
 tem spernere, quod nullam aliam extrinsecus vti-
 litatem adferant? Hæc enim inter se pugnare vi-
 dentur, Naturā (quod vos dicitis) nihil facere fru-
 stra, & isthæc delectationis causa esse condita, nul-
 lam aliam vtilitatem conferentia. Iam hoc confi-
 dera, iis quorum stirpes terra continentur, ac quæ
 germinant, folia data esse ob conseruationem fru-
 ctus. vtq; foueant plantas, exque ita facilius calo-
 ris ac frigoris vicissitudines perferant: flores dum
 permanent in planta, nullam vtilitatem adferre,
 nisi quod nobis odoratu aut visu sunt iucūdi: cum
 & odores mirabiles edant, & varietatem coloribus
 tincturisq; inimitabilibus exhibeant. Itaq; foliis a-
 uulsis veluti dolent & mordentur plantæ, & vlce-
 rosum iis quoddā accidit detrimentū, ac denuda-
 tio indecora, & nō tantum, vt voluit Empedocles,
Omnino foliis debemus parcere palmae:
 sed & reliquis omnibus arboribus, neq; nos orna-
 re illorum cum dedecore, vi & contra naturā fo-
 liis eas spoliando. At enim florū detractio vindē-
 miæ cuidam est similis, tantumq; a nocendo abest,
 vt ij vltro marcescentes decidant nisi tempestiue
 demantur. Quemadmodū ergo barbari pellibus
 pecoris loco lanæ vestiuntur: ita mihi videntur q
 è foliis potius quam floribus coronas texunt, plan-
 tis non vti cōuenienter rationi. Atq; hanc ego ser-
 torum venditricibus stipem confero. Non enim
 sum grammaticus, vt memoria referre possim car-
 mina, quibus ostenditur præscos sacrorum certa-
 minum victores floreis redimitos fuisse fertis. Sa-
 ne Musis consecratam fuisse roseam coronam, me
 mini me legere in Sapphonis versibus, quibus in-
 doctam quandam mulierem ita alloquitur:
*Te simul lethum rapiet, iacebis,
 Nec suo quisquam celebrabit ore:
 Particeps non es quoniam rosarum Pieriarum.*
 F Audiamus tamen, an etiam a medicina flori-
 bus aliquod testimonium Trypho perhibeat,
 Proinde Trypho in partes dicendi succedens,
 Prisci, inquit, horum nihil inobseruatum reli-
 querunt, vt qui plurimis plantarum vsi essent
 remediis, & exstant etiamnum argumenta rei.

Tyrri enim Agenori, Chironi Magnetes primitias offerunt, quod ij primi medicinam fecisse existimantur. Radices enim plantarum erant, quibus ægrotos sanauerunt. Bacchus porro non eo tantum nomine medicus est habitus, quod vinū inuenit, medicamentum validissimum & suauissimum: sed quod ederam quoq; facultate sua vino maxime resistentem in honore habendam docuit, eaq; bacchantes coronauit, vt minus à vino læderetur, edera suo frigore ebrietatem restingente. Sed & nomina quædam manifestant veterum hac in re summam diligentiam. Nam & nucem caryam dixerunt, quod spiritum grauem ac soporem incutientem profundum exhalans, lædat qui sub ea recumbunt. & narcissum, quia torporem (qui narce Græcis est) neruis incutiat, grauēdinemque torpidam: vnde & Sophocles eum veterem magnorum deorum coronā appellat, nimirum Manium. Rutam quoq; peganon ea de causa dictum autumat, quod ob siccitatem calore mixtam semē genitale constringat & coagulet, ideoq; prægnantibus plane sit inimica. Qui vero amethystum cum herbâ, tum cognominem eius gemmam nomen à prohibenda ebrietate habere putant, ij errant. vtrumq; enim à colore dictum est. neq; enim folium herbæ liquido est colore, sed violæ & vino temperie diluto simile. Multa alia cōmemorari possent vocabula stirpium, à facultatibus earum deducta: sed & hæc ipsa sufficiunt ad industriâ veterum demonstrandam, ac peritiam. quam etiam aduersus ebrietatem adhibuerunt. Maxime enim merum quando caput ferit, & intendit corpora, perturbat, sensuum principio perculso. At florum exhalationes mirabiliter contra hoc mali præfidio sunt, caputq; veluti arcem muniunt ad ebrietatem pellendam. nam & calidi flores molliter aperiendis meatibus faciunt vt perspirare vinum possit: & quæ leuiter frigida sunt mediocri contactu vapores repellūt, vt violacea & rosacea corona: vtrumq; enim horū adstringit, reprimittque odore suo ea quibus caput grauatur. Cypri porro flos, & Crocus, & baccaris, eos qui adbibent ad somnum molestiæ vacuum adducunt. exhalant enim mite quidpiam & gratum, quo inæqualitates quæ inebriatorum corpori accidunt asperitatesq; diffunduntur, ita vt tranquillitate oborta retundatur & digeratur id quod crapulam erat facturum. Quorundam etiam florum odoribus sursum dissipatis ad cerebrum, fit vt & meatus qui sunt instrumento sentiendi expurgentur, & humores incidantur, sensum absq; vehementi ictu aut agitatione discussi, simulq; cerebrū natura frigidum refocilletur. Itaque ferta è floribus texta præcipue, à ceruice suspendentes, hypothymidas appellabant, vnguentisque quibus ea erant delibuta, pectus inungebant. Testatur etiam Alcæus, iubens vnguentum sibi affundi super multa passum caput & canum pectus. Sic etiam inde odores à calore eiaculantur in cerebrum, rapiētib; eos naribus. Non enim ideo hypothymides vocauerunt collo appensas coronas, q; animū castra sua in corde habere putatē: (est enim thymos animus) sed propter exhalantē potius fragrantiam, quam ipsi apothymiasin nominant. Mirū vero nemini debet videri, si exhalationes fertorū vim tantam habent: cum memoriæ proditum sit vmbra[m] similitacis interficere homines in ea dormiētes, quo tempore plāta maxime turgēt & florē parturit suū,

A Τύριοι μὲν Ἀγλωσείδῃ, Μάγνητες δὲ Χείρωνι τοῖς ποσει-
 τοῖς ἰατρῶσιν λέγουσιν ἀπαρχὰς κομίζουσι. ῥίζαι γὰρ εἰ-
 σὶ καὶ βοτάναι δι' ὧν ἰώντο τὸς κέκλιμνοι. οἱ δὲ Διόνυσος ἔμ-
 νον τὰ τὸν οἶνον ἀρεῖν ἰσχυρότατον φάρμακον καὶ ἡδίστον, ἰα-
 τρῶς ἐνομιάζη μετεωρος, ἀλλὰ καὶ τὸν κητῶν ἀπίστα πτόλιον
 μάλιστ' αὐτῆς δυνάμει πρὸς τὸν οἶνον εἰς πηλὴν ποσειθα-
 γεῖν καὶ φεφανοῦσθαι διδάξαι τοὺς βακχέοντας, ὡς ἦτον ὑ-
 πό τῷ οἴνου αἰώνῳ, τῷ κητῶν κατασβενηώπῳ τὴν μέλιτι τῆ
 ψυχρότητι. διηλοῖ δὲ καὶ τ' ὀνομάτων ἕνια τὴν πρὸς ταῦτα πο-
 λυποσημοσιώλω τῆς παλαιᾶν. τὴν τε γὰρ κερύαι ἔπει-
B ὠνόμασαν, ὅτι πνύμα βαρὺ καὶ καρωτικὸν ἀφίεισα, λυπεῖ
 τὸς ἄνθρωποι καὶ κληκλιμνοῖς, καὶ τ' νάρκισσον, ὡς ἀμβλύ-
 νοντα τὰ νῆρα καὶ βαρύτερας ἐμποιοῦσα νάρκωδης. δὲ καὶ
 ὁ Σοφοκλῆς αὐτὸν δεχάμον μεγάλων πᾶν φεφαίωμα (τοῦ-
 εἰς τῆς ῥηϊόν) ποσειθαγάκε. φασὶ δὲ καὶ τὸ πηγύμον ἀ-
 πό τ' δυνάμεως ὠνομάσθαι. πηγύμοι γὰρ ἐξηρότητι ἀφ' ἑ-
 θερμότητος τὸ σπέρμα, καὶ ὄλωσ πολέμιον ἐστὶ τῆς κυρούσας.
 οἱ δὲ καὶ τὴν ἀμέθυσον οἰόμνοι τὰ πρὸς τὰ οἰνώσις βοηθεῖν,
 αὐτῆς τε καὶ τὴν ἐπώνυμον αὐτῆς λίθον οὕτω κληκλιμα, ἔξ-
 ἠρτοῖοσι. κληκλιμα γὰρ ἀπὸ τ' χροῶς ἐκείτου, καὶ ἐστὶν αὐ-
C τῆς τὸ φύλλον ἀκράτον, ἀλλ' αἰώνω καὶ ὑδαρεῖ τὴν κροῶσιν
 οἶνω ποσειθοικεν. ἀλλὰ μὲντοι πάμπολλα λαθεῖν ἐστὶν οἷς
 παρέχον τὰς κλησεις αἱ δυνάμεις. ἀρκεῖ δὲ κακείνα τὴν τῆ
 παλαιᾶν ἐπιμέλειαν ὑποδηλώσασθαι καὶ πολυπειρίαν, ἀφ'
 ἧς ἐξηρήσαντο τοῖς παρ' οἶνον φεφαίσις. μάλιστ' αὐτῆς γὰρ ὁ ἀ-
 κροῶς, ὅταν τῆς κεφαλῆς καθάψηται, καὶ τὸν ὅσον τὰ σώμα-
 τα πρὸς τῆς ἀδησεων δεχάς, ἐπιταρῶσθαι τὸν ἀνδρα-
 πον αἰὲ τ' αἰθῶν ἀπορροῖαι πρὸς τὸ το γαυμασίως βοηθοῦ-
 σι, καὶ ἀποπειχίζουσι τῆς κεφαλῆς ἀπὸ τ' μέθης ὡς ἀκροπυ-
D λιν, τῆς μὲν θερμῆς μαλακῶς ἀναχάλωντων τὸς πόρους καὶ
 ἀναπνοῶν τὰ οἶνω διδόντων. ὅσα δὲ ἠσυχῆ, ψυχρὰ τὰ με-
 θῆ, ἐπιψαύθῃ ἀνακρομύων τὰς ἀναθυμιάσας, ὡς πρὸ τῆς
 ἰών καὶ ῥόδων φεφανος. εὐφρῆ γὰρ ἀμφοτέρω, καὶ γέλλῃ τῆ ὀσμῆ
 τὰς καρθερίας. τὸ δὲ τ' Κύπερος αἴθος, καὶ ὁ κρόκος, καὶ ἡ βέκ-
 κηρις εἰς ὑπνον ἄλυπον ὑπάγει τὸς πεπρωκῆτας. ἐξ γὰρ ἀπορ-
 ροῶν λείπει καὶ ποσειθῆ, καὶ τὰς πρὸς τὸ σώμα τ' μεθυσοκρομύων
 αἰωμαλίας καὶ τεραχύτης ἠσυχῆ ἔξουχέσασιν, ὡς τε γνομέ-
 νης γαλιώης ἀμβλυώσθαι καὶ σινεκαπέτρεσθαι ὁ κραιπαλῶδες.
 ἐνίωσθαι αἰθῶν ὀσμῆς αἰὼ σκιδναμύων πρὸς τ' εἰκέφαλον, οἱ
 τε πόροι τ' ἀδηθηεῖων ἐκκαταίρονται, καὶ λεπτιώνονται τὰ ὑ-
E γρὰ πρὸς αἰθῶν πληγῆς καὶ σάλου τῆς θερμότητι ἀφ' ἀκρι-
 νόμους, καὶ φύσθαι ψυχρὸς ὧν οἱ εἰκέφαλος αἰατάλλεται. δὲ
 μάλιστ' αὐτῆς αἰθῶν ἐκ τ' τραχύλων καθάψοντες ὑπο-
 θυμιάδας ἐκάλουω, καὶ τοῖς ἀπὸ τῶτων μύεσις ἐξέρων τὰ σῆ-
 δη. μῆτρει δὲ Ἀλκίμος κελύων καθάψαι τὸ μύερον αὐτῆ
 καὶ τὰς πολλὰ παθούσας κεφαλῆς, καὶ τὰς πολὺν σῆθης, ἔτω
 καὶ ἐπιπύθῃ αἰ ὀσμῆ τὸς δέσιν ὑποθερμότητος εἰς τὸν εἰκέ-
 φαλον ἀπαζομύων τ' ὀσφρησεσι. ἔ γὰρ ὅτι τῆ καρδία τ' θυ-
 μῶν ἐστραποπεδύειν ὄντο, τοῖς πρὸς διεραίας τῆς φεφαίων
 ὑποθυμιάδας ἐκάλουω (ἐπιθυμιάδας γὰρ αὐτῆς ἀφ' ἑ γε-
F τῶτο μάλλον ἢ καλεῖσθαι ποσειθῆ) ἀλλ', ὡς λέγω, ἔξου-
 χῆ ἀποφορῆν καὶ ἀποθυμιάσιν. μὴ θαυμάζωμιν δὲ εἰ τι-
 σαύτω αἱ τῆς φεφαίων ἀποφοραὶ δυνάμιν ἔχουσιν. ἰσο-
 ερῶσι γὰρ ὅτι καὶ σκιδναμύων ἀποκρίνουσιν αἰθῶν ποῖς
 ἐγκαταδρῶσθαι ὅταν ὀργῆ μάλιστ' αὐτῆς πρὸς τὴν αἰθῶν,

ὅτι ἡ μήκωνος ἀπορρέον πνέσμα, μὴ φυλαξαμένοις τοῖς τ' ὀπὸν βυγῶσι, σιωπῶν κατὰ περὶ. ἢ ἢ ἄλυτον καλαμῶν βοτάνων καὶ λαβόντες εἰς τ' χεῖρα μόνον, οἱ δὲ καὶ τὸς βλεφάρωντες, ἀπαλλάττονται λυγρῶ. λέγεται δὲ καὶ ποιμνίσι ἀγαθὴ καὶ ἀπολίσι, τὸ δὲ φυτόν ἐστι μανδραγό. ὅτι ῥόδον ὠνόμασαι δὴ ποιεῖν ὅτι ῥόμα πολὺ τ' ὄδω δὴς ἀφίσι· δὲ καὶ τὰ χεῖρα μαραινεται, ψυκτικὸν δὲ ἐστὶ δυνάμει, τῆ δὲ ὄψι πυρῶν, ὅτι ἀλόγως· λεπτὸν γὰρ αὐτὸ παλαιῶν τ' θερμὸν ἐπιπολῆς ἐξωσύμμερον ὑπὸ τ' θερμότητος.

Περὶ τῆς κίτῃ, πότερον τῆ φύσος θερμὸς ἢ ψυχρὸς ἐστίν.
Γρόβλημα β.

Ε Παινεσάντων ἡμῶν τ' Τρύφωνα μειδῶν ὁ Ἀμμώνιος, ὅτι ἀξίον ἔφη ποικίλον ἔχει καὶ ἀγαθὸν λόγον ὡς ἄρ' ἐφανον ἀντιλέγοντα ἀγαθὰ κίτῃ. πλὴν ὅ, τε κίτῃς ὅτι οἱ δὲ ἔτιος συκταταπέπληκται, ψυχρότητι, συκτατασεννύωα λεγόμενος τ' ἀκρετον· ἐστὶ γὰρ ἔμπυρος καὶ θερμότερος, καὶ ὄγκωρπὸς αὐτὸ μινυόμενος εἰς τ' οἶνον, μεθυστικὸν ποιεῖ καὶ ταρακτικὸν τὰς πυρῶν, τὸ δὲ κλήμα λέγουσιν αὐτὸ αὐμῶν, ὡς ἄρ' τὰ περὶ ξύλα σιωπῶν τ' φεαζῶν ἢ πολλακίς ἡμέρας συκτατα ἐπιμύσσεια πῶς ἄλλοις φυτοῖς, φεαζῶν τ' κίτῃν μάλλον δὲ ὅλως ὁμοῦς ἀπύλλεται, καὶ παλαιῶν παλαιῶν ὑπὸ θερμότητος. ὅτι μέγιστον ἐστίν, ὑπὸ Θεοφράστου δὲ ἰσθρηται, Ἀλεξάνδρου κελύσαντος Ἑλληνικὰ δένδρα πῶς ἐν Βαβυλωνί τ' φεαζοῖς ἐμβαλεῖν Ἀρπαλον, μάλισα ἢ τ' τ' ὅτων ἐμπύρων ὄντων καὶ παλαιῶν τ' τ' ἀλάσθη καὶ ἀπέταλα καὶ σκίερα καταμίξαι πῶς φυτοῖς, μόνον ὅτι ἐδέξατο τ' κίτῃν ἢ χώρα, καὶ τῶν πολλὰ ἔρπαλα παραμαλιουοῦν καὶ παροφίλων κωμῶν. ἀλλ' ἀπώλυτο καὶ κατεξηρεαίνετο, τὰς πυρῶν δὴς μὲν αὐτὸς εἶ, παρὲς πυρῶν ἢ μινυοται γὰρ, ἔλαμβάνων κῆρα, ἀλλ' ἔξισάμενος· αἱ γὰρ ὑπὸ φεαζοῖς φεαζοῖς τὰς δυνάμεις δὲ τ' ἐκπύρων μάλλον ὀρέζονται, καὶ φιλοθερμὸν ἐστὶ τ' ψυχρὸν, καὶ φιλοψυχρὸν τ' θερμὸν ὅταν οἱ ὀρφνοὶ καὶ πνέμα ἰώδης καὶ νιφόμενοι τὸ πῶς τὰ δαδάδῃ καὶ πιστῶ φεαζοῖς τ' φυτῶν μάλισα πύλλας καὶ φροβίλους ἐκφερέσιν. αἱ δὲ τ' ἔτων, ὅφίλε Τρύφων, τὰ δὲ εἰσα καὶ ψυχρὰ φυλλοροφ, μικρότητι ἔθρμῶ καὶ ἀσθενείᾳ συκταταμῶν καὶ παρολείποντος τ' φυτῶν, ἐλαίαι ἢ καὶ δάφνιαι καὶ κυπάριπτοι ἀειθαλῆ ἀφφύλασι τ' λιπαρὸν καὶ τ' θερμὸν, ὡς ἄρ' ὁ κίτῃς. ὅτι οἱ φίλιπτος Διόνυσος, ὅχι ὡς βοήθον ἐπὶ τῶν μέλιου ὅτι ὡς πολέμιον τὰ οἶνα τὸν κίτῃν ἐπήγαγῃ, ὅτι γὰρ τὸν ἀκρετον, ἀπικρὸς μέθῃ, καὶ μεθυστικὸν αὐτὸς αὐτὸν ὠνόμασεν. ἀλλὰ μοι δοκεῖ κατὰ τὰ οἱ φιλονοῖ, μὴ παρὲντος ἀμπελίνου, κριτῆα χεῖραται πόματι, καὶ μηλίτῃς πῶς, οἱ δὲ φοινικίνοις οἶνοις προῖσαν οὕτω καὶ ὁ παθῶν μιμούμενος ἄρα, τὸν ἀπὸ τῆς ἀμπελίου φεαζοῖς ὡς ἐκείνῳ ἔωρα γυμνῶ καὶ ἀφυλλον, ἀγαπῆσαι τῶ ὁμοιότητα τῆς κίτῃ. καὶ γὰρ τῆ κλήματος τ' ἐλικῶδες τῆς καὶ σφαλλόμενον ἐπὶ τῆ πορεία, καὶ τῆ πετάλου τ' ὄζρον, καὶ παλαιῶν ἀτάκτως, μάλισα δὲ αὐτὸς ὁ κέρυμβος ὁμοφακί πικρῶ καὶ περκαζοῖς παροποικῶς, ἐκμεμίμηται τῶ τῆς ἀμπελίου ἀφφύλασι. οὐ μὲν ἀλλὰ καὶ βεητῆ πῶ παρὲς μέλιου ὁ κίτῃς, θερμότητι τῆς ποιεῖν φησὶ μὲν αὐτὸν, ἀειζῶντα πῶς πόρῃ, ἢ σιωπῶν τῶντα μάλλον τὸν ἀκρετον ἵνα καὶ μὴ σπῆν χεῖρα τῶ Τρύφων ἰατρῶς ὁ Διόνυσος. παρὲς τῶτα, ὁ μὲν Τρύφων ἀφφώνος ἔω, ὅπως ἀντίποι σκεπτόμενος,

A & spiritum à papauere defluentem non caute obferuatum ab iis qui succum colligunt, subuertere homines. herbam autem alyssum si duntaxat in manum sumatur, immo nonnullos si modo intueantur eam, singultu liberare. eadē pecori & caprarum gregibus conducere dicitur, si iuxta caulas plantetur. Rosa autem rhodon Græcis haud dubie dicitur, quia multum odoris exhalet. quo fit, vt etiam celerrime marcescat. naturalem autem habet vim refrigerandi, aspectu igneum aliquid ostentans, idq; non absq; ratione. nam in superficie eius tenuis efflorescit calor, eo à frigore expulsus.

B De natura edera calidane sit an frigida. Quæstio secunda.

H E I c cum nos Tryphonem laudauissemus, renidens Ammonius, Indignum vero fuerit, inquit, tam variam & floridam orationem contradicendo tanquam corollam discerpere. vnum id me offendit, quod in eam intexta fuit edera, & frigore suo dicta merum restinguere. Etenim calida est edera, eiusq; fructus vino admixtus inflammādo vim eius inebriandi & conturbandi auget. & palmitem edera auulsum ferunt instar lignorum igni curuatorum intorqueri. vix etiam, quæ aliis plantis sepe per complures dies incumbit, ederam celerrime fugit, imo autem statim perit liquefcēs eius caliditate. Maximum argumentum est, quod Theophrastus narrat. iustum ab Alexandro Harpalum hortis qui erant Babylone Græcas inserere plantas solo iis in locis admodum feruido, alsiotas & foliis luxuriantes vmbraque; amantes herbas plantis reliquis permiscuisse: solam ederam non fuisse à solo receptam, quanquam magno conatu, magnaque contentione plantare eam Harpalus eniteretur: sed exsiccatā periisse. quippe calida ipsa temperari cum tellure calida non potuit, sed periiit. Nam exsuperantia facultates perduntur. quæ causa est, vt contraria appetant, ac calorem ament frigida, frigus calida. atque hinc montosa, ventifque & niuibus exposita loca facibus aptas & picem ferentes maxime producunt arbores, vt laricem & pinum coniferam. Præter hæc, mi Trypho, algidæ & frigidæ stirpes facile folia amittunt ob paucitatem calore & imbecillitatem compulso, & plantam deserente: oleam, laurum, ac cupressum semper virentem conseruat pinguedo & calor, sicut & ederam. Proinde catissimus Bacchus hanc non vt auxilium aduersus ebrietatem adhibuit, aut vino aduersam, qui merum ab inebriando aperte methy, & sese Methymnæum appellauit. Sed mihi videtur, quemadmodum vinosi vero destituti vino hordeaceo vtuntur potu, & e malis aut palmulis quædam sibi vina conficiunt. ita qui hyeme desideraret viteam coronam, vbi nudam & foliis vacuam vidit vitem, ob similitudinem ederaceam amplexus. Nam & palmicis ambages istæ, lubriciq; in progrediendo ambitus atq; lapsus, & foliorum flexilis atque inordinata circumfusio, & maxime corymbus ipse vix immaturæ densæ, iamque colorem ducenti similis, vitis formam imitantur. Quinetiam si quid contra ebrietatem facit edera, calore id eam suo facere dicemus, aperiente meatus, aut potius concoctione meri adiuuante. vt sic quoque medicus abs te factus Bacchus gratiâ tibi, ὀ Τρυφῶ, debeat. Ad hæc vocē cohibete Tryphone, & qd responderet meditante,

Eraton iuniores nos singulatim compellans hortabatur, ut aut Tryphonem pro coronis propugnans adiuuaretis, aut coronas deponeremus. Et Ammonius securitatem ostendebat, pollicens nihil se dicturum aduersus ea quæ proposuiffemus. Itaque, cum Trypho etiam hortaretur ad dicendum: Demonstrare, inquam ego, eaderam esse frigidam non est mea operæ, sed Tryphonis? is enim ea ut frigus inducente ac stipante frequenter vitur. Cæterum ex his quæ dicta sunt, inebriare ederam vino admixtam verum non est. Quam enim bibentibus adfectionem infert, non ebrietatem rectè dixeris, sed perturbationem abalienationemque mentis: qualem altercum etiam, & multa alia inducunt, infania animum exagitantia. Auulsio autem palmitis illa, ratione vacat. hæc enim quæ contra naturam fiunt, non sunt naturalibus imputanda facultatibus. sed & ligna curuantur, igne humorem educente vi ex ipsis ita contorta. Cognatus autem calor id natura habet ut augeat atque alat. Atque hoc vide, an non frigiditas aliqua corporis multiplices illos flexus & humilitatem edere humi serpentis efficiat * nes, crebrò afflicta: sicut cum viator ob imbecillitatem crebrius confidet, deinde rursus viam init. Itaque etiam amplexu opus habet edera & fulcro, ipsa seipsam sustentare & producere non valens ob inopiam caloris, cuius est sursum efferre. Nix porro quod liquefcit & defluit ab edera, id ob humiditatem folii fit. aqua enim niuem delet, & ob laxitatē ipsius incidit, utpote congeriem exiguarum & crebrarum bullarum. Itaque in valde frigidis, sed humidis locis, nix non minus quam in apricis fluit. Iam ille perpetuus viror, & (ut vocat Empedocles)

-folii constantia firma,

non est à calore. ut neq; foliorum delapsus à frigore. nam myrtus, & adiantum, non calida hæc, sed frigida, semper virent. Sunt qui æquabilitatem temperamenti pro causa adsignant. Empedocles præterea proportionē quandam congruam meatuum ponit, qui ordine & æquabiliter alimentum transmittant, ita ut sufficienter id affluat. At quorum folia defluunt, iis non suppeditat alimentum, ob raritatem superiorum, & inferiorum angustias meatuum: cum neque hi submittant, neque illi conferuent alimentum, sed quod exiguum acceperunt, confertim profundant. ut quæ haustris rigantur inæqualiter perforatis. Quibus autem aqua sufficit: ea semper alimentum quod satis sit & proportionē conueniat, retinent, perpetuoq; virent, confenescent nunquam. Quid quod Babylone fata edera prouenire & durare noluit? Laudo equidem generosam plantam, quæ Bæotii dei cliens mensæq; affecla noluerit ad barbaros migrare, neque imitari voluit Alexandrum istis gentibus similem factum, sed subterfugit inquilini repulitq; conditionem. Causa verò non fuit calor, sed frigus contrariæ temperici impatiens. Quod enim accommodatum est alicuius naturæ, ab eo id non perditur, sed fouetur atq; alitur. sicut thymum fert terra sicca, quanquam calidum. At Babylone ita æstuosum & præfocando molestum aërem esse aiunt, ut multi diuitum vtribus aqua impletis frigoris corpori conciliandi causa indormiant.

A ο δὲ Ἐράτων ἕκαστον ἡμῶν τῶν νέων ἀνακαλούμενος, ἐκέλευε βοηθεῖν τῷ Τρύφωνι τῶν στεφανῶν, ἢ τοῖς στεφανοῖς ἀποπέθεσθαι. καὶ Ἀμμώνιος ἔφη παρέχειν ἀδελφῶν. οὐ γὰρ ἀντερεῖν οἷς ἀνὴμεῖς εἶπωμεν. οὕτω δὲ καὶ τῷ Τρύφωνος ἔπι κελεύωντος εἰπεῖν π, Αἰ μὲν ἀποδείξεις, ψυχρὸν εἶναι τὸν κητῶν, οὐκ ἐμὸν ἔργον, ἀλλὰ Τρύφωνος. οὗ γὰρ ἀπὸ ψυχρῶν καὶ εὐφροῦνι πολλὰ χρεῖται. τῶν δὲ εἰρημύμων (ἔφη) ὁ μὲν μεθύσκειν κητῶν οἴῳ μινύμενον, οὐκ ἀληθὲς ἔστι. ὁ γὰρ ἐμποιεῖν τοῖς ποιῶσι πάθος, οὐ μέθην αἰ τις εἶποι, Ἐραχλῶ δὲ καὶ ὡραφροσύνῳ, οἷον κύαμος ἐμποιεῖ, καὶ πολλὰ τοιαῦτα, κινουῦντα μαρτυρῶς τὴν ἀφροσύνην. ὁ δὲ τῷ κλημάτος ἀποσπῶς, ἀλογός ἔστι. ταῦτα γὰρ ὡραφροσύνην ἔργα τῶν κατὰ φύσιν δυνάμεων οὐκ ἔστιν. ἀλλὰ καὶ τὰ ξύλα ἀφροσύνῳ τοῦ πυρὸς ὁ ὑγρὸν ἔλκοντος, ἔξ αὐτῆς βία κυρτότητος ἰσχυρῶ καὶ ὡραφροσύνης. ὁ δὲ συγχερῆς θερμὸν αὐξίνει καὶ ἔφειν πέφυκε. σκόπει δὲ μὴ μάλλον ἀρρωστία τις καὶ ψυχρότης σώματος ὁ πολυκαμπῆς καὶ χαμαυπετῆς πέφυκεν, ἀντερείσεις πυκνὰς καὶ ἀπικεπὰς λαμβάνοντος, ὡς ἄρ' ἰδιοπόρου δι' ἀσθενείαν πολλάκις ἀπικεχίζοντος, εἶτα πάλιν ἐρχομένου. διὸ καὶ ἀειπλοκῆς δεῖται καὶ σπείγματος, αὐτὸς ἑαυτὸν ἀεὶ χεῖν καὶ ποδὴ γεῖν ἀδυνατῶν δὲ ἐνδείαν θερμότητος, ἧς ὁ ἀνωφελὲς δυνάμις ἔστιν. ἢ δὲ χεῖν ἀπορρεῖ καὶ ἀειπλοκῆς δι' ὑγρότητα τοῦ φύλλου. ὁ γὰρ ὕδωρ σθένισιν αὐτῆς, καὶ κρῖται τὴν χυμότητα, ἄτε μικρὰν εἶναι καὶ πυκνὰν ἀδρῶσιμα πομφολύγων. ἔθεν οὐχ ἦτον ἐν τοῖς ἀειφύκτοις σφῆδρα καὶ νοτεροῖς τοποῖς ἢ τοῖς ὡραφροῖς αἰ χιόνες ῥέουσι. ὁ δὲ ἀειθαλὲς ποτό, καὶ (ὡς φησὶν Ἐμπεδοκλῆς) ἐμπεδοφυλλον, οὐκ ἔστι θερμότητος. οὗ γὰρ ψυχρότης ὁ φυλλορθεῖν. ἢ οἷον μύρρινη, καὶ ὁ ἀδιαντον, οὐκ ὄντα τῶν θερμῶν ἀλλὰ τῶν ψυχρῶν, αἰεὶ τέθλην. ἐνοῖ μὲν οἷον ὀμαλότητι κρῆσεως οἷοντα ὡραφροῦν ὁ φύλλον. Ἐμπεδοκλῆς δὲ πρὸς τούτω καὶ πόρων πινὰ συμμετεῖαν ἀπῆται, τετραγμένως καὶ ὀμαλῶς τὴν ἑφρῶν διέντων, ὡς τε ἔρκευῶτος ἔπιρρεῖν τοῖς δὲ φυλλορθεῖν οὐκ ἔστι ἀφροσύνη τῶν αἰῶν καὶ ἐνῆται τῶν κατὰ πόρων, ὅταν οἱ μὲν μὴ ἔπιπέμπωσιν, οἱ δὲ φυλάτῳσιν, ἀλλ' ὀλίγον ἀδρῶν λαβόντες ἐκ χέωσιν, ὡς ἄρ' ἐν ἀνδρῶσι ἴσιν οὐχ ὀμαλοῖς. τὰ δὲ ὑδρῶν ὀμαλῶς αἰεὶ τὴν ἑφρῶν ἀφροσύνη, καὶ συμμετεῖαν ἀπῆται, καὶ ὡραφροσύνη ἀγῆρω καὶ χλῶρεσθαι. ἀλλ' ἐν Βαβυλωνίῳ φυτῶν ὀμαλῶς ἔξῆσαι, καὶ ἀπῆται ἔξῆσαι. ὁ δὲ ποῖον ὀμαλῶς οὐκ ἔστι Βοιωτίου θεοῦ πελάτης καὶ ὡραφροσύνης ὄν, οὐκ ἐβούλετο μετῶσθαι ἐν Βαβυλωνίῳ. οὗ γὰρ Ἀλέξανδρον ἐξήλωσεν ἔξοικεσθαι ὀμαλῶς ἐκείνοις τοῖς ἐδρῶσιν, ἀλλ' ἐφθῆκε, καὶ διεμάχετο πρὸς τὴν ἀποξένωσιν. ἀπῆται δὲ οὐχ ἡ θερμότης αἰ, ἀλλὰ μάλλον ἡ ψυχρότης, οὐχ ὡραφροσύνη τὴν ἐναντίαν κρῆσιν. οὐ γὰρ φθῆρει ὁ οἰκεῖον, ἀλλὰ πρῶσεται καὶ φέρει, κατὰ ἄρ' ὁ θυμὸν ἡξῆται γῆ, καίτοι θερμὸν ὄν. τὴν δὲ Βαβυλωνίαν οὕτω φασὶν ἀεὶ πινυῶδη καὶ βαρῶν ἀειέχθαι, ὡς τε πολλοῖς τῶν ἐμπόρων, ὅταν ἐμπλήσωσιν ἀσχεῖς ὕδατος, ἔπι πύτων

F κατὰ τὸν αἰῶν ψυχροῦσιν.

Διά τῶν γυναικῶν ἤκιστα μεθύσκονται, τάχιστα δὲ οἱ γέροντες. Πρόβλημα γ'.

Cur mulieres minimè, facilimè senes inebriantur. Quæstio tertia.

ΕΘΑΥΜΑΖΕ δὲ Φλάωρος εἰ γεγραφώς Ἀριστοτέλης ἐν τῷ περὶ μέθης, ὅτι μάλιστα μὲν οἱ γέροντες, ἤκιστα δὲ αἱ γυναῖκες ὑπὸ μέθης ἀλίσκονται, τὴν αἰτίαν οὐκ ἐξήγησάτο, μηδὲν εἰωθώς περιέειπεν τῶν τοιούτων· εἴτα μὲν τοὶ ἀρχαῖοι ἐν μέθῃ σκεπτεῖν τοῖς παροῦσιν· (ὡς δὲ τὸ σκεπτικὸν δὲ δειπνον) ἔφη τοῖσι οὐδὲ Σύλλας πατέρων θάπερον ἐμφανέως. καὶ εἰ περὶ τῶν γυναικῶν ὀρθῶς τὴν αἰτίαν λέγει, μὲν οὐκ ἐπὶ πολλῷ λόγῳ δεησάσθαι περὶ τῶν γέροντων. ἐναντίας γὰρ εἶναι μάλιστα τῆς φύσεως τῆς ὑγρότητι καὶ ξηρότητι, καὶ βαχύτητι καὶ λεπτότητι καὶ μαλακότητι καὶ σκληρότητι. καὶ τὸτο (ἔφη) λαμβανόμενα τῶν γυναικῶν παρὰ τὸν ὅτι τὸ κρεῖσσιν ὑγραῖ ἐχρῖσιν, ἢ καὶ τὴν ἀπαλότητά τῆς σφραγῆς ἐμμεμιγμένῳ παρέχῃ, καὶ τὸ ἐλάττωσιν ἐπιλειότητι, καὶ τῆς κατάρσεως. ὅτι αἱ οἴνου οἴνος εἰς ὑγρότητα πολλῶν ἐμπέσῃ, κερταύμυρος ἀποβάλλῃ τὴν βαφίαν, καὶ γίνεται πικρὰ πασιν ἀσφαῖς καὶ ὑδατῶδες. ἐστὶ δὲ τὴν καὶ παρ' αὐτῶν λαβεῖν Ἀριστοτέλει. τοῖς γὰρ ἀφροῦ καὶ ἀμπροσὶ πίνοντες (ὅπερ ἀμυσίζῃν ὠνόμασθαι οἱ παλαιοὶ) φησὶν ἤκιστα περὶ κίπην μέθης. οὐ γὰρ ἐν ἀφροῦ τὸν ἀκρατὸν αὐτῶν, ἀλλ' ἐξωθούμενον ῥύμιον ἀφροῦ ἐκβάλλει ἀφ' αὐτοῦ σώματος. ὅπερ καὶ τῆς γυναικῶν ὀρθῶς οὕτω πινούσας. εἰς δὲ τὴν αὐτῶν καὶ τὸ σῶμα, ἀφ' οὗ οὐδὲλεχθῆναι ὑγρῶν καὶ ἀσπασμῶν ἐπιτεταταῖς ἀποκατάρσεως, πολὺπερον γερονέναι, καὶ τετμησάσθαι κατὰ τὰ ἀνδρῶν καὶ ὀχλοῖς· εἰς οὓς ἐμπίπτοντα τὸν ἀκρατὸν ὑπὸ γυναικῶν καὶ μὴ περιεσπασάσθαι τοῖς κυρίοις μέρεσιν, ὡς ἀφροῦ ἀπομύων συμβαίνει τὸ μεθύειν. οἱ δὲ γέροντες ὅτι μὲν εἰσὶν ἐνδεεῖς ἰκμάδος οἰκίας, τὸ ὠνόμασθαι μοι δοκεῖ φράζειν παρὰ τὸν. οὐ γὰρ ὡς ῥέοντες εἰς γῆν, ἀλλ' ὡς ῥεῶδεις καὶ γεροῖ πνευσι δὴν γινόμενοι τὸ ἔξιν· ἕτως ὡς ἀφροῦ ῥεῖνται. δηλοῖ δὲ καὶ τὸ δεκκαμπῆς αὐτῶν καὶ σκληρόν, ἐπὶ δὲ ἢ βαχύτης, τὴν ξηρότητα τῆς φύσεως. ἴσθαι οὖν ἐμπίνωσιν, εἰς αἰαλαμβανέσθαι τὸ οἶνον, τὸ σῶμα ἀσπασμῶν ἀφ' οὗ τὸν αὐχμῶν ὄντος· εἴτα ἐμμένῃσθαι. πληγὰς καὶ βαρύνεσθαι ἐμπόειν. ὡς οὖν τὰ ῥύματα τῶν μὲν πυκνῶν ἀποκλύζονται ῥεῖων, καὶ πηλὸν οὐ ποιεῖ, τοῖς δὲ ῥεῖοις αἰαμίγνεται μετὰ τὸν· οὕτως ὁ οἶνος ἐν τοῖς τῶν γέροντων σώμασιν ἔχει ἀφροῦ ἐκβάλλειν, ἐλκόμενος ὑπὸ τῆς ξηρότητος. ἀλλ' οὐδὲ τούτων, ἰδέσθαι τὰ συμπλωμάτα τῆς μέθης τὴν τῶν γέροντων φύσιν ἐξ αὐτῆς ἐχρῖσται. ἐστὶ γὰρ συμπλωμάτα μέθης ἐπιφανέστατα, ἔμοι μὲν ἀφροῦ, ψελισμοὶ δὲ γλώσσης, πλεονασμοὶ δὲ λαλίας, ἐξύτητες δὲ ὀργῆς, λήθαί τε καὶ ἀσφραγῆς ἀφροῦ· ὡς τὰ πολλὰ καὶ περὶ τοῖς ὑγρῶν ὄντων παρὰ τὸν τῶν, ὀλίγησ ῥοπῆς δεῖται, καὶ σάλου τῆς τυχόντος. ὡς τε μὴ ἄρῃσιν ἰδίῳν, ἀλλὰ κρινῶν ἐπιπασιν συμπλωμάτων γίνεσθαι τὴν μέθην τῶν γέροντων. τεκμήριον δὲ τούτου τὸ μηδὲν εἶναι γέροντι νέου μεθύσθαι ὁμοίωτερον.

Mirum verò videbatur Floro, quòd Aristoteles in libro de ebrietate cum scripsisset, maximè senes, minimè mulieres ebrietate capi, causam non explicauisset: alioqui nihil tale solitus omittere. eam verò in quodam familiarium conuiuio inquirendam in medium proposuit. Tum Sylla: Alterum, inquit, cognosci ex altero potest: & si de mulieribus causam reperiremus veram, non multum disputare opus erit de senibus. naturæ enim maximè sunt inter se contrariæ, humiditate, siccitate, læuitate, asperitate, mollicie, duricie. Quod ad mulieres attinet, primùm in causa esse arbitror corporis humidam temperiem, quæ & carnis teneritatē efficit, & nitorem in læuitate, & purgationes. Cum ergo vinum in multum incidit humorem, vincitur aciemque suam amittit, fitque omnino languidum & aquosum. Quinetiam ex ipso sumi aliquid potest Aristotele. Nam eos, qui vno haustu & citra respirationem magna siccant pocula, quod amystizare dictum fuit, à veteribus ait perhibitum non facile inebriari. niturum quòd merum in his non diu moretur, sed impetu impulsum per corpus transeat. Plerumque autem sic bibere mulieres videmus. Probabile etiam est earum corpora ob perpetuam humorum detractionem multis aperiri meatibus, ac incisa esse quasi haustris quibusdam & tubulis: in quos illapsum merum celeriter abeat, neque principibus partibus adhærescat, quarum perturbatione oboritur ebrietas. Porro senibus deesse suum proprium humorem, principio ipsum Græcum eorum nomen videtur indicare. gerontes enim dicti sunt, non tanquam fluentes ad tertiam, sed quòd eorum cõstitutio corporis iam quodammodo facta sit terrea. sed & rigor eorum, & duricies, & asperitas siccitatem naturæ declarat. Vbi ergo abibierunt, par est corpus ob siccitatem spongiæ instar cauernosum, accipere vinum, quod permanens deinde feriat atque prægrauet. Sicut ergo aquæ à densis locis delabuntur, ita vt lutum non faciant, in raris autem facilius subsidunt & miscentur: ita vinum in senilibus corporibus moram facit attractum à siccitate. Præter hæc videre licet ea quæ ebrietati comitantur inesse vltro naturæ senum. sunt autem maximè euidentia, tremor membrorum, linguæ hæsitatio, garrulitas, iræ acres, obliuio, & error mentis. quorum pleraque etiam sanis senibus cum adsint, leui momento & quauis exagitatione inducuntur: vt in senes ebrietas non peculiarium accidentium procreatio sit, sed communium quædam contentio. cuius rei argumentum est, quòd nihil tam simile est seni atque temulentus iuuenis.

Frigidiore sine temperamento, an calidiores viris sint femina. Quæstio quarta.

Πότερον ψυχρότερα τῆ κατὰ τῶν ἀνδρῶν, ἢ θερμότερα εἰσὶν αἱ γυναῖκες. Πρόβλημα δ'.

Ομὴν οὖν Σύλλας ταῦτα εἶπεν. ὁ δὲ παλιῶς Ἀπολλωνίδης ἔφη τὸν μὲν τῶν γέροντων ἀποδέχεσθαι λόγον. ἐν δὲ ταῖς γυναιξὶν αὐτῶν δοκεῖν ἀφροῦ ἐκλείεσθαι τὸ τῆς ψυχρότητος, ἢ θερμότητος ἀκρατῶν ἀποσβέννυσθαι καὶ ἀποβάλλειν τὸ πλεονῶν καὶ πυρῶδες. πιθανοῦ δὲ καὶ τούτου δοκῶντος,

Hæc cum dixisset Sylla, Apollonides qui ordinibus militaribus præfuerat, accipere se dixit de senibus prolatam rationem. de mulieribus autem, videri sibi prætermittam earum frigiditatem, quæ calidissimum restinguat merum, vimque eius & feruorem opprimat. Cum hoc quoque videretur dictum probabiliter,

Athrylatus Thasius medicus moram quandam A iniecit, esse quosdam inquit, qui feminas non frigiditas, sed viris calidiores censeant: alios, quibus vinum non calidum, sed frigidum videatur. Quod cum miraretur Florus: de vino, inquit Athrylatus, rem explicandam huic relinquo, me demonstras. nam paucis ante diebus hac de re fueramus inter nos collocuti. Feminarum autem caliditatem existimant primum glabricie demonstrari, consumto a calore excremento, quod abundans alioqui in pilos vertitur. Deinde sanguinis multitudine: qui cum fons caloris in corpore videatur esse, tato copiosus est feminis, ut eas inflamet atque incendat, nisi multae eis & celeres accidat purgationes. Tertium argumentum ab eo ducitur, quod in sepulturis fit, ac calidiora feminarum quam marium corpora arguit. Traditum enim est vespillones cadauera vrenda ita componere, ut decem virilibus apponerent unum muliebre, vnaque; incendere. quod muliebre corpus quidpiam tædæ simile atque pingue habeat, efficiatque eo ut reliqua etiam facilius ardeant. Porro si id calidius est quod ad gignendum est proclivius: cum virgines prius quam pueri ad rem veneream incitetur, ne hoc quidem leve est argumentum muliebris caliditatis. Maius etiam hoc & ad persuadendum aptius, quod gelu & hyemem mulieres facilius perferunt. pleræque enim minus algent quam viri, omninoque paucas vestes desiderant. Ego autem, inquit Florus, his ipsis ratiocinationibus everti istam iudico opinionem. Primum enim quod frigus magis tolerant, eod fit quia læpenero simile a simili minus afficitur. Deinde non semen genitale prius in mulieribus nascitur: sunt enim frigidiores: sed alimentum duntaxat & materies quæ maris subiiciatur femini. tum longè citius desinunt parere mulieres, quam gignere viri. Quod vruntur cadauera mulierum promptius, ob pinguedinem fit, quæ corporis pars est frigidior. itaque iuvenes & qui corpora exercet, minimè pinguescunt. Illa autem menstrua purgatio non est copiosa, sed vitiosa & corrupti sanguinis: qui concoqui cum non possit & excrementum sit locum in corpore non inueniens ubi subsistat, ob imbecillitatem excidit planè languidus & cõturbatus caloris defectu. quin & horror ac rigor plerumque purgationem patientibus accidens, satis ostendit frigidum esse & incoctum id quod agitur & secedit e corpore. Qui verò glabricies calorem potius quam frigus causam habere dicatur? cum videamus calidissimas corporis partes maximè pilis obferi, omnia enim ista vi caloris in superficie expelluntur, ab eo vellicatam & apertã. Leuitas autem a densitate est quam frigus effecit. Densiora a mulierum * esse quam viro- rum corpora, mi Luite, discere possis ex iis qui cõcumbunt cum mulieribus vnguento aut oleo delibutis. opplentur enim vnguento inter concumbendũ, etiam si mulieres non contrectent neque attingant, corpore id ob calorem & raritatem attra- hente. Verum enim uero de mulierum natura, aie- bat, in vtranque partem satis fortiter est disputatũ.

Vinum an facultate sit frigidum.
Questio quinta.

Ida scire vellem, qui suspectio incidisset hæc, vi- nũ esse frigidũ. Putasne aiebam, nostrã esse hanc

A' θρυλάτος ὁ Θάσιος ἰατρός ἐμβαλὼν πῖνα τῆς ζήτησός ἐλα- τερίδιον, εἶναι πῖνας ἐφησεν οἱ τὰς γυναῖκας οὐ ψυχρὰς ἀλλὰ θερμότερας τῶν ἀνδρῶν ὑπολαμβάνουσιν. ἑτέροις ὅμως μάλλον, οἱ τὸν οἶνον ἔχειν θερμὸν ἀλλὰ καὶ ψυχρὸν ἠγνοῦνται. θαυμάσιος δὲ τῶν φλάου, τῶν μὲν πᾶσι τῶν οἴνου λόγον (εἶπεν) ἀφίημι τούτω, δεῖξας ἐμέ. καὶ γὰρ ἐτυχερόν μου ὀλίγαις ἡμέραις πρὸς τερσὸν εἰς τὸ πτο διήλεγμαι. τῶν ὁ γυναικῶν (εἶπεν) τῆς θερμότητος πρὸς τὸν ἀπὸ τῆς φιλοτήτος οἴομαι διακινῶμαι, καὶ ἀναλισκόμενον τοῦ πρὸς τὸ πτο τῆς θερμότητος, ὁ πλεονάζον εἰς τείχας βέβηται. δὲ ὑτέρω δὲ, πᾶσι πληρῆς τῶν αἵματος, ὁ πηγῆ μὲν εἶναι δοκεῖ τῆς ἐν τῷ σώματι θερμότητος. ἐστὶ δὲ τούτων τὰς γυναῖ- ξιν, ὥστε αὐτὰς καὶ ἀπαμωραῖα καὶ ἀειφλέγειν, εἰ μὴ πολ- λαὶ καὶ ἀρχαῖα συμβαίνοινεν καθάρσις. τείτων τῶν τῶν πρὸς τὰς παθὰς αἰσὶν θερμότερα τὰ γήλα τῶν ἀρρένων εἶναι. λέγεται γὰρ ὑπὸ τῶν σκευαστῶν, τὰ μὲν σωτήρια τῶν δὲ νεκρῶν ἀνδρῶν, εἶνα γυναῖκας, καὶ σωεῖς ἀσπὶν, δαδωδὲς πὶ καὶ λιπαρὸν αὐτῶν τῶν ἀρχαῖς ἐχούσις, ὥστε ὑπέκκαυμα γίνεσθαι τῶν ἄλλων. ἐπὶ δὲ, εἰ θερμότερον ὁ γυναικῶν, αἰ δὲ παρθένοι τῶν παίδων ὀργῶσι πρὸς τερσὸν καὶ σαλδύονται πρὸς τῶν γυναικῶν, ἐστὶ αὐτῆς πῖς ἀσθενῆς ἀπὸ τῆς αἰείης τῆς θερμότητος. ἐπὶ δὲ καὶ C μείζων καὶ πιθανώτερα, ὁ πρὸς τὰ κρῦα καὶ τοῖς χερμαῖας δὲ ὀφθαλμοῦ ἔχειν. ἤτιον γὰρ αἰ πλείεσται ῥιζοῦσι τῶν ἀνδρῶν, καὶ πρὸς τὰ πασι νιμειῶν ὀλίγων δέονται. Ἀλλ' ἀπὸ αὐτῶν οἱ- μαῖ τούτων ὁ φλάου, εἶπεν τῶν ὀπιχρημῶν ἐλέγχεται ὁ δόγμα. πρὸς τὸν μὲν γὰρ αἰτέροις τῶν φύχων μάλλον, ἐπὶ πολ- λαῖς ὁ ὁμοίον ὑπὸ τῶν ὁμοίου διαπατέρεσθαι ἔπειτα μὲν πῖ, καὶ ὁ σπέρμα μὴ πρὸς γονέναι ὁ γονίμον, ἀλλὰ κα- τὰ φύξιν, ἀλλ' ὑλλῶ μόνον καὶ ἐφ' ἑαυτῶν παρέχειν τῶν ἀπὸ τοῦ ἀρρένος. ἐπειτα λήγουσι τίκτουσαι πολὺ πρὸς τερσὸν ἢ γυναικῶ- ν, οἱ ἀνδρες. καίονται δὲ βέλιον ὑπὸ πειμῆς, ὁ δοκεῖ D ψυχρότερον εἶναι τῶν σώματος. ἤκιστα γυνῶ οἱ νέοι καὶ γυμνα- στικὸν πειμῆ ὀφθαλμοῦ. ἢ δὲ ἐμμῆνος καὶ τῶν, ἢ πλείους ἀλλὰ ἀφ' ὀφθαλμοῦ καὶ φαιλότητος ἔστιν αἵματος. ὁ γὰρ ἀπτεπτον αὐτῶν, καὶ πρὸς τὸν αἵματι, οἱ ἐχόντες ἰδρῶσι, ὅσοι δὲ σύσασιν ἐν τῷ σώματι, δὲ ἀσθενῆσαι, ἐκπίπτει, πρὸς τὰ πασι ἀμβλύ καὶ πρὸς τὸν ἀρρώστια τῶν θερμῶν γινόμενον. δηλοῖ γὰρ καὶ ὁ ῥιζοῦν καὶ ὁ ὑποφείπειν ὡς ὅτι πολὺ τὰς καταμερῶν, ὅτι ψυχρὸν ἔστι καὶ ἀπτεπτον ὁ κεννημῶν καὶ ἀπτεπτον ἐκ τοῦ σώματος. τῶν δὲ φιλοτήτος πῖς αἰ εἶποι θερμότητος, οὐχὶ μάλλον ψυχρότερος εἶναι ὁ πάθος, ὅταν τὰ θερμότητα E τοῦ σώματος μέρη διασπόμενα; πρὸς τὰ γὰρ ἐξωθεῖται τὰ τοιαῦτα τὰς θερμῶν, χαρῆσιν καὶ ἀνασπόμενα τῶν ὀπι- φαίεσιν ἢ δὲ λειότης πυκνότητι γέρονει ὑπὸ ψυχρότητος. ὅτι δὲ εἰσι πυκνότεροι τῶν ἀνδρῶν ὡς φέλα θρυλάτε, πύθου πρὸς τῶν ἐπισπασαπαιόμενων γυναικῶν ἢ μύρον ἀληλιμ- μῶν ἢ ἐλαγον. αἰαπὶ μπλαται γὰρ αὐτῶν τῶν χεῖματος ἐν τῷ συλῆσθαι, καὶ μὴ λήγουσι μηδὲ πρὸς τὰ φαίεσιν τῶν γυναι- κῶν, ἔχει θερμότητα καὶ μαρότητα τῶν σώματος ἔλκοντος. οὐ μὲν ἀλλὰ ὁ μὲν πᾶσι τῶν γυναικῶν (εἶπεν) καὶ πρὸς τὸν αἵματι ἀνδρῶν ὅτι κεννημῶν.

F Εἰ ψυχρότερος τῆς δυνάμει ὁ οἶνος.
Πρόβλημα ε'.

Τὸν δὲ οἶνον ὅταν μὲν μαθεῖν ὅπως ὑπονοῖαν ἢ μὴ τῶν ψυχρῶν εἶναι παρέχειν. οἶοι γὰρ (εἶπεν ἐγὼ) τοῦτον

ἡμέτερον εἶ) τὸ λόγον, Ἀλλὰ ἄλλος (εἶπεν) ἐτέρως· Μέννημα
 μὲν ἐν (ἐφην ἐγὼ) καὶ Ἀριστοτέλει ἐνλυχὼν ἐνεωσὶ λόγος πρὸς
 τῆς τοῦ τῆς ποροβληματος, δὴ ἰσχυρῶς πάλαι διείλετο) καὶ Ἐ-
 πικουρος οἱ τὸ συμποσίω πολλὰς λόγους, ὧν τὸ κεφάλαιον ἔστιν
 (ὡς ἐγὼ μνησθῆναι) τοῖόνδε. φησὶ γὰρ ἐκ εἴω θερμοὺν ἀποτελεῖται τὸ οἴ-
 νον, δὴ ἐχθρὸν ἵνας ἀτόμους ἐν αὐτῇ θερμοσίας ἀποτελεστικῶς. ἐ-
 τέρας δὲ αὐτὸ ψυχρότης, ὧν τὰς μὲν ἀποβλήθην, ὅταν εἰς τὸ σῶ-
 μα πρὸς ἀρχήται, τὰς δὲ ποροβλημάτων ἐκ τῆς σώματος, ὡς αὐ-
 τῶν κρείσσει ἡμῖν ἢ φύσεως ὁμιλήσασιν, ὡς τὸς μὲν ἐκθερμώ-
 νεσθαι, τοῖς δὲ τοῦ αἵματος πᾶσι μετυσχομύνας. ταῦτα εἰπων ὁ
 Φλάκκος, αἰλικρὸς εἰς τὸ Πύρρονά δὲ τῆς Πρωταγόρας φέρει ἡ-
 μάς. δὴλον γὰρ ὅτι καὶ πρὸς ἐλάμου καὶ πρὸς γάλακτος μέλιτος τε
 καὶ ὁμοίως τῶν ἄλλων διεξίοντες, ἀποδρασόμενα τὸ λέγειν πρὸς ἐ-
 κείνου ὁποῖον τῆ φύσιν ἔστι, μίξσει τὰς πρὸς δὴ ἡλικίαν καὶ κρείσσει
 ἕκαστον γίνεσθαι φάσκειντες. ἀλλὰ σὺ πᾶσι ὅτι κρείσσει. τὸ ψυχρὸν
 εἶ) τὸν οἶνον, οὕτως (ἐφίλω) ὑποδύσει τὸ ποροβλημένους
 ἀποβλήθαι. πρὸς τὸν ὅτι μοι τὸ γινόμενον ὑποδύσει τὰς δυνά-
 τοις γὰρ ἐκλεληθῆναι καὶ τὸν αἵματος δυνάμεις καὶ τὰς ἀρρώστιας
 σωματικῶν, θερμοὺν μὲν ἑσθὲν πρὸς φέρουσιν, οἶνον δὲ διδόντες βοη-
 τοῖσιν. ὡς δὲ αὐτῶς καὶ τὰς ῥύσας καὶ ἐφιδρώσας οἴω καὶ ἀπαύ-
 σιν, ὡς ἑσθὲν ἦτον ἀλλὰ καὶ μᾶλλον τὸ χεῖνος ἰσάνει καὶ κρεί-
 νοῖν, πρὸς φύσιν καὶ πρὸς ἐλάμην, φερεμύνας τῆς εἶναι. εἶ) καὶ φύ-
 σιν καὶ διώαμιν εἶχε θερμοδυναμικῶν, ὁμοίον ἑὸν (οἴμω) χεῖνι πῦρ, καὶ
 καρδία οἶνον πρὸς φέρειν ἀκράτον. ἐπεὶ τὰ τὸ μὲν ὕπνον οἱ πλεί-
 στοι πρὸς φύσιν γίνεσθαι λέγουσιν, καὶ ψυχικὰ καὶ τὰ πλείστα τῶν
 πνευματικῶν φαρμάκων ἔστιν, ὡς ὁ μὲν δραχμῶν, καὶ τὸ μνηκῶνιον.
 ἀλλὰ ταῦτα μὲν σφοδρὰ, καὶ βία πολλὴ στωσθῆς, καὶ πῆγνυ-
 σιν ὁ δὲ οἶνος ἡρέμα καὶ ἀφύσιν, ἴσθαι μὲν ἠδονῆς καὶ ἀπαύ-
 σιν τὸ κίνησιν οἱ τὰ μᾶλλον καὶ ἦτον οὔσης πρὸς ἐκείνου τῆς ἀφα-
 φορέας. ἐπὶ δὲ τὸ μὲν θερμοὺν, γνῆμον. (δύοισιν γὰρ ἡ ὑγρότης ἴ-
 σθαι τὸν οἶνον τὸ πνεῦμα καὶ διώαμιν ὑποδύσει τῆς θερμοσίας ἐξορ-
 γῶσαι) οἱ δὲ πίνοντες πολλὴν ἀκράτον, ἀμβλύπεροι πρὸς
 τὰς στωσθῆς εἰσὶ, καὶ ἀπειροσιν οὐθέν εἰς ἡμέσιν ἰσχυρὸν ἑσθὲ
 κεκρατημένον, ἀλλὰ δὲ ἴσθαι καὶ ἀτελεῖς εἰσιν αἱ πρὸς τὰς
 γυναικῶν ὁμιλίαν αὐτῶν, δὲ φασθῆναι καὶ κατὰ φύσιν τῆ
 ἀπέρματος. καὶ μὲν ὅσα πάροισιν αὐτῶν ὑποδύσει, πρῶ-
 τα συμβαίνει τοῖς μετυσχομύνας, ἑσθῶν, βαρύνθης, ὡχρῶσας,
 σάλου τῆς πρὸς τὰ γῆρα πνεύματος, ἀσάφεια γλῶσσης, εἰσασίς
 τῆς πρὸς τῶν ἀκροῖν ἰσχυρῶν καὶ ἀποδρασῆς. τοῖς δὲ πλείστοις εἰς
 πάροισιν αἱ μέθαι τελευτῶσιν, ὅταν ἐκ πλῆθους πρῶτα πασι καὶ
 κατὰ σέση τὸ θερμοὺν ὁ ἀκράτος. ἰάνται γὰρ μὲν τὰς πρὸς τὸ
 σῶμα τὸ μετυσχομύνας καὶ κραιπαλῶντων κακῶσας, νυκτὸς
 μὲν, ὡς εἴκε, πρὸς ἐσθῆ καὶ κατὰ κρείσσει στωσθῆς ἀποβλήθης, μὲν ἡμέ-
 ραν δὲ, λουτρῶν καὶ ἀλείμματι, καὶ σιτίοις ὅσα μὴ πρὸς φέρουσι τὸν
 οἶνον, ἀλλὰ πρὸς αἰσθητικῶν τὸ θερμοὺν ὑποδύσει τῶν οἶνων, διε-
 πασθῆναι καὶ πεφυγαδδόμενον ἐκ τῆς σώματος. ὁμοίως δὲ (εἶ-
 πον) ἐν τοῖς φαινομένοις καὶ ὁμοιότησας ἀδήλας ἐξ ηγενομένου καὶ
 διώαμης. ἑσθὲν δὲ περὶ τὸ μέθης δεῖ δὲ παρῆν ὁποῖον ποτὲ ἔστιν.
 ὡς γὰρ εἴκε, μάλιστα δὲ ὡς εἰρήκα μὲν, εἰκασί τοῖς πρὸς οὐτάς
 οἱ μεθύοντες διὸ καὶ πρὸς αἰσθητικῶν γηρῶσιν οἱ φίλοι. τὸς δὲ πολ-
 λοις αὐτῶν καὶ φασθῆσας ἀωροῖ καὶ πολλὰ πρὸς ἡλικίας ἐ-
 χοῖσιν πρῶτα τῶν ταῦτα δοκῆς θερμοσίας ἐκείνα κατὰ ἀποβλήθης
 ἔστι δὲ ἀποβλήθης ἐπὶ τοῖν τὸ ἑσθῶν, οἶνος πρὸς ἔστι φύσιν καὶ διώα-
 μης. εἰ δὲ τὸ πρὸς φέρουσι ὅσοις, πρὸς μαχμῶτερον, δὴ μάλιστα πάντων ὅτι κρείσσει καὶ συμπίεσει τὸ φλόγα δὲ ὑποδύσει
 ψυχρότης καὶ τῶν δὴ κραιπῶν τῶν οἰσθητικῶν μάλιστα ὡς ψυχικῶν χρωμένων τῶν ἰσχυρῶν ὁμοίον, ὡς πρὸς ῥόας καὶ μήλας.

opinionem? Cuius ergo alius, inquit? Memini, di-
 cebam, iam dudum me incidisse in Aristotelis hac de
 re disputationem. Sed & Epicurus in cōuiuio mul-
 ta de eo differuit, quorum (nisi fallor) summa huc
 redit. vinum non perfecte esse calidum, sed in se a-
 tomos habere quosdam calorem efficientes: alias,
 quæ frigus gignant. ipsum vbi in corpus est admif-
 sum, alias amittere, alias ex ipso adsciscere corpo-
 re, & ad naturam temperiemq; vtentium sic ac-
 commodari, vt alii ebrii frigeant, alii caleant. At-
 qui hæc, aiebat Florus, recta nos per Protagoram
 ad Pyrrhonē ferunt. Liquet n. de oleo, lacte, mel-
 le, itemq; aliis disputare iustos, subterfugit ut os na-
 turæ singulorum explicationē, quod ea dicemus
 nata mixtionibus & temperationibus mutuis. Tu
 verò quomodo colligis vinum esse frigidū? Dua-
 bus rationibus, inquam tum è tempore loqui co-
 actus. quarum quæ à medicis est sumta, priore loco
 referam. Languente stomacho, & ob imbecillita-
 tem confirmationis indigente, nihil calidum ad-
 hibent, vino tantum dato medentur. sic & fluxus
 ventris, & sudoris eruptiones vinū sistunt: vt pote
 non minus, sed magis quam nix possit cōstringen-
 te frigoris vi & inhibēte materiam. Alioqui si vim
 calefaciendi vinum haberet, perinde erat opinor
 merum ori ventriculi admouere, atq; ignem niui.
 Iam somnum pleriq; refrigeratione fieri putant, &
 medicamenta somnum inducentia pleraq; frigus
 incutientia sunt, vt mandragoras, opium. Verum
 ista vehementer, vique magna compellunt atque
 cogunt. Vinum paulatim frigus alliciendo, mo-
 tum suauiter sistit, eo quod magis aut minus est
 differens ab illis. Ad hæc calor vim habet gignen-
 di. humor enim fluidus redditur, vigoremque &
 robur spiritus à calore nanciscitur, vimq; exsti-
 mulantem. At qui multum meri bibunt, tegnio-
 res sunt ad coitum, nihilque validi aut bene tem-
 perati gignunt: sed ob frigiditatem seminis atque
 prauitatem inanes sunt eorum cum mulieribus
 permixtiones. Et verò quæ hominibus à frigore
 accidunt, tremor, grauedo, pallor, agitatio spiri-
 tus in membris, linguæ titubatio, contentio ex-
 tremorum in neruis ac torpor: ea omnia ebriis
 contingunt. Plerisq; ebrietas in resolutionē mem-
 brorum definit, vbi merum calorem omnino pro-
 fligauit atq; exstinxit. Incommoda porro corpori
 à temulentia illata sanant, ab initio tegmine inie-
 cto & decubitu fouentes: tum postridie lauacro,
 vnguento, cibisq; iis qui molem corporis non ex-
 agitantes sensim reuocent calorem à vino dissipa-
 tum & è corpore fugatum. Tamen aiebam, in his
 quæ cernuntur, etiam obscuras vestigamus simili-
 tudines atque facultates. At de ebrietate qualis sit,
 nihil attinet anxie inquirere. Nam vt apparet, &
 maximè, vt diximus, similes sunt senibus ebrii:
 ideoq; vinosi maturè admodum senescunt, mul-
 tosque eorum ante tempus caluicies & cani occu-
 pant. Præterea acetum vini quædam natura est
 & vis. de omnibus autem restinguentibus nihil
 est quod igni magis aduersetur: omnium maxi-
 mè id flammam vincit & comprimit ob exsupe-
 rantem frigiditatem. Sed & fructuum qui sunt
 vini sapore æmuli, videmus à medicis ad resti-
 gerandum adhiberi, vt malis acidis ac punicis.

Ipsū mel nonne aqua pluuiā vel niue temperantes in vinum vertunt, frigore dulcedinem ob cognitionem si exsuperet in austeritatem mutante? Antiqui nonne ea de causa de repentibus draconem, & ederam de stirpibus Baccho consecrauerunt, quia frigida & gelida sunt natura? Si verò putāt, eo signo vini calorem monstrari, quòd post haustam potū cicutam veneni vim retundit: nos id inuertentes dicemus vinum cum cicuta temperatum, immedicabile esse venenum, bibentemque omnino interficere: vt non magis resistendo calidum, quàm adiuuando frigidum sit vinum. nam cicuta quidem nulla alia quàm frigus inducendi facultate vim habet necandi.

De tempore coitus. Questio sexta.

Adolescentuli quidam, qui nō ita quidem antiquorum ad doctrinam sese contulerant, Epicurum insectabantur acriter, quòd in conuiuū sermonem neq; honestum neque necessarium de coitus opportuno tempore intulisset: esse enim aiebant extremæ intemperantiæ, hominem prouectæ ætatis in cœna adolescentibus præsentibus mentionem facere venerari rei, ac disputare ante cœnamne, an à cœna ea sit vtendum. Ad hæc Xenophontem quidam produxerunt, qui conuiuias à cœna abduceret non * in equis ad concumbendum cum vxoribus. Zopyrus autē medicus, probè in Epicuri versatus philosophia, aiebat eos non satis attentè legisse Conuiuium Epicuri. Non enim eum ab initio ea quæstione proposita, eam deinde differendo tractauisse: sed cum à cœna ad deambulandum excitauisset adolescētes, de temperantia fecisse verba, & eos à lasciuia deterruisse. quòd nimirum res venerea cum aliàs facilè noceret, tū maximè si quis eam à cōuiuio exerceret. Sin verò præcipuè de hoc fuisset quæstio, vtrum præstabat philosophū omnino nihil disputare de coitus tempestiuo vsu: aut cum tempestiuè eo & cum ratione vtendum sit, non absurdum erat alibi de cōmodo eius tempore colloqui, in conuiuio verò & mensa turpe? Mihi quidem contrā videtur philosophus fuisse culpandus, qui interdum in præsentia variorum hominū de eo in schola quæreret, nā calice proposito inter familiares & amicos, vbi etiam vices dicendi aliquid demunt orationi, atque inter pocula, quomodo turpe sit dicere audireve eorū aliquid, quæ vtiliter de vsu rei veneræ dicuntur? Ego quidē per canem adiuro, optare me, suos diamerismos illos obscenos Zenonem in conuiuio aliquo aut ioco, q̄ in tam serio de republica opere posuisse. His verbis percussi adolescentes silentium tenuerunt. Cum a. alii à Zopyro peterent vt Epicuri hoc de argumento rationes exponeret: Equidem singula, inquit, nō satis exactè memoria teneo: puto autem eum istus venereos maximè auersatum, vbi corpus cōcussione perturbatur atq; contremiscit. Omnino enim merum corpus de suo statu eiicit, tumultusq; ciet. quòd si ita affectā molem corporis non tranquillitas aut somnus excipiat, sed aliæ à re venerea exagitationes, elisis & quasi molitione quadam subtritis iis, quæ maximè compingere atque continere illam debebant,

Α αὐτῶν δὲ τὸ μέλιτος φύσιν οὐχ ἰσχυρῶς ὀμβρῶν ὕδατος ἰσχυρῶς να συμμιγνύοντες οἴνοποιοῦσι, ἔψυχρῶ δὲ γλυκὺ, ἔχει συγγένηται, εἰς δὲ αὐτῶν, ἔται κρατήση, φθείροντες: οἱ παλαμοὶ δὲ ἐχέει δὲ τὸ τὸ ἐρπετῶν τὸν δράκοντα, καὶ τῶν φυτῶν τὸ κητῶν αἰθέσαι τὰ γὰρ καὶ χερῶσαν, ὡς πῖνος ψυχρῶς καὶ κρυώδους δυναμῶς: εἰ δὲ ὅτι δὲ κώνυον ἐπιπινόμῃος ἰάσαοθαι δοκεῖ πολλὸς ἀκρεῶς, οἶονται τὸτο θερμότητος εἶ) πεκμήλιον, ἡμεῖς αὐτὸ φῆσομεν ἀναστρέψαιτες, ὅτι συκρεθὲν αὐτὸ τὸτο, φάρμακον αἰατόν ἐστι, καὶ κατὰ πᾶς ἀποκτείνῃ τοῖς πίνοντα: ὡς τε μηδὲν μᾶλλον εἶ) δοκεῖν τὰ αἰπιωράθειν θερμὸν ἢ τὰ σιωεργεῖν ψυχρὸν. εἰ δὲ μὴ ψυχρότητι δὲ κώνυον, οὐκ ἄλλη πῖνι φύσῃ καὶ δυναμῃ μᾶλλον εἶ) ἴσθαι αἰατρῶν τοῖς πίνοντα.

Περὶ κρησῶ σιωοισίας. Περὶ βόλημα ε'.

Νεανίσχοι πῖνές οὐ πάλα τοῖς παλαμοῖς λόγους ποιοῦντες ἐπαράειπον τὸν Ἐπίκρουον, ὡς οὐκ ἐλὸν οὐδὲ ἀναγκάον ἐσβέβληχῆται λόγον ποιεῖ κρησῶ σιωοισίας εἰς δὲ συμπόσιον. μιμηθῆσομαι γὰρ ἀφροδισίων αἰδρα πορεσῶτερον ἐν δειπνῶ μειρακίων παρόντων, καὶ εἶσο πορεῖν πότερον μετὰ δειπνον ἢ πορὲ δειπνου χρησῶν, ἐξ ἁ τῆς ἀκρεῶς εἶ). πορὲς ταῦτα, οἱ μὲν τὸν Ξενοφάντα παρέλαβον ὡς ἀπαρῶν τοῖς συμπόσις μετὰ δειπνον οὐχ εἶ) ἴππων ἐπι σιωοισίας πορὲς τὰς γυναῖκας. Ζώπυρος δὲ ὁ ἰατρὸς δὲ μάλα τοῖς Ἐπίκρουον λόγους εἰσομιληκῶς, οὐκ εἶ) πορὲς εἶ) αὐτοῖς ἀνερωκέναι δὲ Ἐπίκρουον συμπόσιον. οὐ γὰρ ὡς πορὲς εἶ) δὲ χῆς πῖνος καὶ κατὰ τὰ τῶν πορὲς βόλημα ποιησάμενον, εἶ) λόγους ἐπὶ αἰπὸν παρᾶγειν, ἀλλὰ τοῖς νέοις αἰσάτα μὲ) δειπνον εἰς πορὲς παρὸν ἐπι σιωεργισμῶ ἀγαλέεσθαι καὶ ἀνακρεθῆναι δὲ πορὲ τῶν ἐπιθυμιῶν, ὡς αἰετὸ μὲ) ἐπισφαλὸς εἰς βλαβῶν πορὲ πορὲ γάμος ὄντος, μάλα δὲ τοῖς πορὲ πότον καὶ ἡδονῶν χρωμῶν αὐτῶ ἀγαπῆντες. εἰ δὲ καὶ πορὲς ηρωκῶς (εἶ) πην) εἶ) τῆτο πορὲς τούτου, πότερον πορὲ δὲ ὄλως ἐσκέφθαι κατὰ εἶ) τὸν φιλόσοφον πορὲς σιωοισίας κρησῶ καὶ ὄρας; ἢ βέλπον μὲ) ἐν κρησῶ καὶ μετὰ λογισμοῦ τὰ τοιαῦτα πορὲ τῆτο τὸν δὲ κρησῶ ἄλλως μὲ) ἐπισχεπῆν οὐκ ἀπορῶ, ἐν δὲ συμπόσις καὶ πορὲς βλάπτει αἰσῶν; ἐμοὶ γὰρ δοκεῖ τοῖς αἰσῶν αἰπὸς εἶ) ἀλέεσθαι φιλοσόφῳ μετὴ ἡμέρῳ ἐν τῇ ἀγαπῆσῃ πολλῶν καὶ πορὲς ἀπῶν αἰσῶν παρόντων πορὲς τούτου ἀγαπῆσῃ κῶλικος δὲ πορὲς κῶλικος ἐν σιωήσῃ καὶ φίλοισ, ἐντα καὶ δὲ πορὲς ἀλλᾶσαι μὲ) πορὲς βολῶν καὶ ψυχρὸν ἐν οἶνῳ συμφέρει, πῶς αἰσῶν εἶ) πῆν καὶ ἀκρεῶς εἰς σιωοισίας χρησῶν ὠφελίμῳ λεγόμενον; ὡς ἐγωγε, ἢ τὸν κῶα, καὶ τὸ Ζῶωνος ἀνέβουλόμῳ (εἶ) πην) ἀγαπῆσῃ σιωοισίας ἐν συμπόσις πῖνι καὶ παιδιᾷ μᾶλλον ἢ σιωοισίας τῶσάτης ἐχορῶσῃ συγγραμμάτῃ τῇ πολιτείᾳ κατὰ τῆτο πορὲς τὸτο πληγῆτες οἱ νεανίσχοι σιωπῆ κατέκειντο: τῶν δὲ ἄλλων τὸν Ζώπυρον ἀξιουῶν πῖς πορὲς τούτου λόγους Ἐπίκρουον διελεθῆν, εἶ) πην) μὲ) καὶ μέρῳ ἀκρεῶς μνημονεύθῃ, οἶεσθαι δὲ τὸν ἀνδρα τῶς ἐν τῆς σιωοισίας πληγῆς δεδιέναι, ἀγαπῆσῃ τὸν τῶν σωματῶν παλμῶν εἰς τῶσάτης καὶ σάλων ἐν τὰ τοιοῦτα βαδίζόντων. κατὰ τούτου μὲ) γὰρ εἶ) εἶ) τῶσάτης μετῆσανα πληκτικῶν ὄντα καὶ κινητικῶν τῶσάτης

τὸν ἀκρεῶτον ἂν δὲ οὕτως ἔχοι τὸν ὄγκον ἡμῶν γαλιῶν μὴ πορὲς ἀλέεσθαι καὶ ὕπνος, ἀλλ' ἕτεραι ἀγαπῆσῃ τῶν ἀφροδισίων κινήσεις, ἐκθλιβορῶν καὶ μοχλορῶν τῶν μάλιστα σιωοισίας καὶ κρησῶ δὲ σάμα πεφυκῶτων,

κίνδυνός ἐστιν ἀνάδασον γίνεσθαι τὸν ὄχρον, ὡς τὸν ἐκ θεμε-
 λίων γινόμενον. ὅθεν γὰρ εἶρεν τὴν καὶ τὴν γυνῆν, σφη-
 νώσεως ἀφ' οὗ πλῆθος οὐσίας, ἀλλὰ βία καὶ συμπε-
 φυρμένην ἀποσπᾶσθαι. διὸ χεῖρα φησὶν ὁ αἰὴρ, ὅταν ἡσ-
 χία γῆρας πᾶσι τὸ σῶμα, καὶ λωφῆσῃσιν αἰ τῆς Ἑσφῆς αἰα-
 δόσης καὶ τὰ ῥύματα διεξιούσης καὶ φθαρύσης τὰ σώματα
 πρὸς τὴν, ὅφ' ἑτέρας αὐτὴν πάλιν Ἑσφῆς ἐνδεὲς γινέσθαι τὸ
 σῶμα. συμβάλλοιτο δ' αὖ τις τῆς Ἐπιχούρας καὶ τὸν πατρι-
 χὸν λόγον. ὁ γὰρ μετ' ἡμέραν κατὰ τὴν ἡμέραν ἐπι-
 χύσης, ἀσθενέστερόν ἐστιν ἢ δὲ μετ' ὁ δειπνον ὁρμὴ πρὸς τὴν
 σπουδαίαν, ὅτι ἀκίνδυνος. ἀδελφὸν γὰρ εἰ τῆς Ἑσφῆς μὴ κρα-
 τηθείσης ἀπειρία δὲξάμε τὸν ἐκ τῆς ἀπειρίας ἀσθενὸν καὶ
 παλμόν, ὡς τε διττὴν τὴν βλάβειν γινέσθαι. Ἐπολαβὼν δ'
 Ὀλυμπικός, Ἐμοὶ μὲν (ἔφη) τὸ Πυθαγορικὸν Κληνίου
 λίσαν ἔρεσκεῖ, λέγεται γὰρ ἐρωτηθεὶς ὁπίωίκα δὲ μάλιστα
 γυναικὶ πρὸς ἑαυτὸν. Ὅταν μάλιστα τυγχάνῃς βλαβῆναι
 βουλόμενος. καὶ γὰρ ὁ Ζώπυρος εἰρηκενῶν, ἐχθρὰν λόγον,
 καὶ τὸν ἑτέρον κατὰ ἄλλας ἀκαχίας ἐχθρὰ πρὸς τὸ πρῶ-
 γμα καὶ δεσχερείας ὄρα. κατὰ τὸν οὖν Θαλῆς ὁ σοφὸς ἕπο-
 τῆς μηδὲς ἐπιχούμενος γῆρας κελύβης, πῶς ὑπέξέφυ-
 γε, παρήγαγε λόγον πρὸς τὸ ἐν δρχῆ μὲν, Οὐπω κα-
 τὰς ὡ μῆτερ. εἶτα ὅπως παρήμασεν, εἰκειμένης, Οὐκέτι
 κατὰς, οὕτως ἀσθενὴ πρὸς ἀφροδίτην κρείττον ἐστὶν ἐχθρὸν
 κατὰς ὡς τε καὶ κληνίου λέγειν, Οὐπω κατὰς ἀκινδύνον
 δὲ, Οὐκέτι κατὰς. Ἀθλητικὰ ταῦτα (εἶπεν ὁ Σώκλαρος) ὡ
 Ὀλυμπικὴ πρῶτα πασὶν ἐπὶ τῆς χρηστέως ὅσοντα καὶ τῆς
 κρεωφαγίαν ἐκείνων, ὅτι ἐν δέοντι. νεότερον γὰρ παρῆσι γεγα-
 μνηκῆτες, ὅφ' ὦν δὲ φιλοπόνησιν ἔργα τελεῖσθαι. καὶ ἡμᾶς οὐ-
 πω πρῶτα πασὶν ἢ ἀφροδίτην πρὸς τὴν, ἀλλὰ καὶ πρὸς δ-
 χόμενα δὴ ποῦθεν αὐτῆ λέγοντες ἐν τοῖς τῆς θεῶν ὕμνοις,
 Ἀβαλαε αἶω τὸ γῆρας ὡ κατὰ ἀφροδίτην. σαρπῶν οὖν
 (εἰδοκεῖ) πότμον ἐμμελῆς καὶ πρὸς τὸν ὄχρον, ὅτι ἐπιχούρος
 πρὸς τὸν δίκαιον ἀφαιρῆναι ἀφροδίτην τῆς νουκτός. καὶ τοῖ
 κρείττον αὐτῆ θεῶν μετεῖναι, φησὶν ἐρωτικὸς αἰὴρ Μέναν-
 δρος. ἐνετέθη γὰρ (οἶμαι) καλῶς πρὸς τὸν ἀέλουμα τῆς ἡδο-
 νῆς τὸ σῶμα πρὸς τὸν ὄχρον, καὶ μὴ ἔχει φάτος
 ἐπιχούρος, ἐξελκυσθῆναι τὸ ὄμμα τὸν ἀδελφόν, καὶ ἀ-
 καχίας φάτος ἐμποιεῖν, καὶ μνήμας ἐναρξίς, αἶς τὸ μὴ
 ἐνδιατελεῖν αὐτῆς ἐκείνῃ τῆς ἐπιχούρίας. ὅπως γὰρ ἡμῖν
 ἐξυτάτη τὸ ἀφ' οὗ τὸ σῶμα ἐρχεται (καὶ τὸ Πλάτων) πα-
 τρητικῶν, καὶ σφόδρα ταῖς ἐχθρὰς φαντασίας εἰς τὴν ψυχὴν ἐγεί-
 ρασα πρὸς τὰ εἰδωλὰ τῆς ἡδονῆς, καὶ μὴ αἰεὶ καὶ πρὸς φάτον
 ἐπιχούριαν. ἢ δὲ νῦν καὶ τὰ πλείστα καὶ μεμνημένους τῆς
 ἔργων ἀφαιρῶσα, πρὸς τὴν κατὰ τὴν τὴν φύσιν, ὅτι
 ἐξοκέλουσα ἕπο τῆς ὄψεως εἰς ὕβριν. αἶψα δ' οὕτων, τίνα
 ἐχθρὸν, ἀπὸ δειπνου μὲν ἠκούσα γεγραμμένον, αἶ ἔτω τυ-
 χῆ, σέφανον κομίζοντα, καὶ μύρω κεχρησμένον, ἀποσπᾶσθαι
 καὶ σπυρκαλυφόμενον κατελύθη. ἡμέρας δ' καὶ ἀφ' οὗ μέσου
 τῆς πρὸς τὴν, ἐκ τῆς γυναικωπιδος τῆς γυναικωπιδος μεμνη-
 μεσθαι πρὸς τὸν οὖν, ἢ πρὸς δίκαιον ἀλεξβύονος συμ-
 πλέκεσθαι; τὸ γὰρ ἐσπᾶσθαι, ὡ ἐπᾶρε, τῆς πόνων αἰάπαισιν,
 τὸν ὄχρον, δρχῆν. καὶ τὸ μὲν ὁ Λύσιος ἐπιχούρος Διόνου-
 σος, μετ' τῆς Τερψιχόρης καὶ Θαλίας, ὅφ' πρὸς τὴν ἐργαίαν
 Ἀθηνῶν καὶ τὸν ἀγροῦν Ἐρμῆν ἐπιχούρησι. διὸ τὴν μὲν ἀδελφὴν κατέχοισι καὶ χορείαν, καὶ ὕμνους; καὶ μοί τε, εἰλα-
 πῆται, καὶ ἡχρὸς θεός αὐλῶν. τὸν ὅτι κτύποι ῥαγήρων, καὶ τεμμοὶ ῥαγῶν, καὶ τελωνικῶν ἔπορ. θρισμοὶ κεχρησμένων

periculum est ne tota funditus subvertatur cōpa-
 ges. Non enim tunc genitura promptè effluit, reple-
 tione eius exitum obturante, sed vi & confusa a-
 uellitur. Itaq; cenfet Epicurus quando quies cor-
 pori accidit, ac nutrimenti per corpus penetrantis
 digestio finem habet, tum venerea vtendum re,
 corpore iam aliud nutrimentū requitente. Adsti-
 pulatur autem Epicuro à maioribus ad nos propa-
 gata ratio. Diurnum enim tempus, quando iam
 concoctio suas obit partes, imbecilliores ad coitū
 facit. A cœna autem ad eum ferri, non caret peri-
 culo. nam incertū est, an nondum subactō ob im-
 becillitatem concoquentis facultatis nutrimento,
 superueniens huic exagitatio, duplex incommo-
 dum faciat. Subiecit tum Olympicus. Mihi Cle-
 nia Pythagorici dictum admodum probatur: qui
 interrogatus quando res cum vxore esset habenda,
 respondit, Cùm maximèz di uoles. Nam &
 quod Zopyrus dixit, rationem habet: & aliis tem-
 poribus alia incommoda sequi rem hanc & diffi-
 cultates video. Itaq; sicut Thales vt coniugium e-
 uitaret, matri ad hoc contrahendum adhortanti,
 initiō Nondum appetiisse, postea iam præteriisse
 tempus vxorem ducēdi dixit: ita etiam ad rem ve-
 neream expedir vnumquēq; affectum esse, vt de-
 cumbens Nondum tempestiuū, surgens Non
 iam ampliùs tempestiuū eius vsūm dicat. Athle-
 tica, aiebat ibi Soclarus, nimis sunt quæ dicis, &
 cottabum eorum & carniū voracitatē redolen-
 tia, adeoq; intēpestiua. Adsunt enim iuuenes ma-
 riti, quos oportet vxoribus dare operam: neq; nos
 omnino fugit Venus, sed accedimus nimirum ad
 eam, cùm in deorū hymnis dicimus, Produc mo-
 ram senectuti pulcra Venus. Itaque, si placet, con-
 sideremus an scitè & conuenienter Epicurus præ-
 ter omne ius Veneri noctem adimat: cùm Menā-
 der, homo amatoris deditus voluptatibus, nocti
 deorum præstantissimū numen attribuat. Existi-
 mo enim rectè voluptati coitus velaminis loco te-
 nebras prætedi: ne si luce coeamus, verecundiam
 ab oculis profligemus, libidiniq; audaciam pare-
 mus, ac memoriā euidentem, quæ inhærens ex-
 fuscitet irriterq; cupiditates. Visus enim omnium
 quas corpore percipimus affectionū est acerrima,
 si Platoni credimus, & quæ propinquis visis ani-
 mum vehemēter excitet adq; nouarum volupta-
 tum & recentium imaginationem instiget. Nox
 autem furiosam operi libidinem detrahens, natu-
 ram subducit atq; sedat, neque patitur visu ad la-
 sciuam ferri. Absque etiam hæc essent, quæ ratio
 hoc efficit, vt à cœna venientes lautī, ac fortasse et-
 iam ferto redimiti & vnguento delibuti, vxorem
 auersantes dormiamus: interdū autē inter medias
 actiones è gynæceo vxorem concubitus gratia ac-
 cersamus, aut galli in morem sub aurorā cōgre-
 diamur? Vesperam enim, mi sodalis, laborum re-
 quietem, diluculum laborum initium nouimus. il-
 lamq; à soluendo dictus Lyfius Bacchus regit cum
 Terpsichora & Thalia: hoc nos ad Opificem Mi-
 neruam, & Forensē Mercurium excitat. Itaque
 vesperam cantus occupant, choreæ, hymenæi,
 Comiç, & cana, & resonanti fistula cantu.
 Manè audias malleorū sonitus, & stridores ferra-
 rum, & publicanorū antelucanas vociferationes,

ac præconum clamores in iudicium vocantium, aut ad nauandam regi vel principi operam. quo tempore nullus voluptati est locus,

Cessatq; Cypris & adolescentum vigor,

neq; Bacchi iam thyrsus aut coronæ vsurpantur, curis sese intendentib. Porro autem Homerus neminem heroum vel cum vxore vel cum pellice concumbentem fecit: Paridem duntaxat è pugna profugum in gremium se abducere Helenæ scribit: non mariti, sed adulteri rabiosi diurnum coitum ostendens esse. Et verò ne corpus quidem potissimû post cœnam à coitu lædetur, vt visum Epicuro: nisi quis rem tentet ebrius planè, aut distentus. sic enim dubium non est, quin damno sa fit res & periculosa. Si quis autem mediocriter vino ciboq; vsus corpore emollito, animoq; sereno tempestiuè cocat: neq; ob molem magna corpori accidet conturbatio * refrigeratio, aut è suis sedibus traiectio atomorum, vt ait Epicurus * reddens seipsum verò quodammodo * implebit nouo affluxu post factam euacuationem. Id magis cautionem requirit ita vt re venerea vtamur, vt ne corpus sublime & conturbatum cure animi, & occupationes rerum necessariorum laboreq; excipientes statim exasperent, natura nõ satis ad quiescendum intercapedinis nacta. Non enim omnes, amice, Epicuri ocium & animi tranquillitatè philosophia partam abundè in promptu habent. multæ quemuis quotidie exercent ærumnæ: quibus neque commodum, neq; conueniens est ita affectum corpus tradere rabioso coitui * numen verò beatum & interitus expers maneat ita, vt nullam nostri curam suscipiat. Nobis autem, si leges ciuitatis rectè colimus, cauendum est ne ad templa & sacrificia accedamus paulo antè venerea re vsi. Itaque expedit nocte & somno interiecto, iustoque interuallo adhibito, mundos rursus quasi de integro, & ad nouum diem noua cogitantes, vt ait Democritus, surgere.

Cur mustum minimè inebriet.

Questio septima.

At henis vndecima die mensis Antheferionis primitias noui vini delibant, diemq; illum à doliis referendis Pithægiam vocant. vtique apparet, antiquitus de vino antequàm gustarent libantes, vota faciebant, vt sibi vsus eius medicamenti salutaris innoxiusq; foret. Apud nos mensis Prostatarius dicitur, quasi Patronalis: sextaq; eius die statutum est sacris Bono Genio factis gustare vinum post flatum Fauonii. is enim ventus omnium maximè vinum mouet ac mutat: & quod vinum huc subterfugit, id iam videtur perduraturum. Cum de more pater sacrificasset, vinumq; à cœna laudaretur adolescentibus qui vnà nobiscum philosophiæ operam nauabāt, quæstionem proponebat pater, cur mustum minimè inebriaret. Id plerisq; videbatur incredibile & rationi aduersum. Hagias autem dicebat, Dulcia vsquequaq; offendere & fatietatem inducere. itaq; neminem facillè tantum musti poturum, quantum ad ebrietatem sufficeret. fiti nimirum sedata appetitionem ob insauitatem cessare. A dulci autem diuersum esse suauem saporem, etiam Homero notum fuisse, qui dixerit,

A καὶ κερύματ'α καλουμένων ἐπι δίκης ἢ θεραπείας ἡνῶν βασιλέων ἢ ἐρχόντων. οἱ ᾧ κερῶ φερούδα παρ' ἡδονῆς, λήγῃ δὲ Κύρις, θαλίαι τε νέων ὅσδε πέρθεος φίλος Βακχεύς. στυτείνουσι γὰρ φροντίδες. ἐπέτα δὲ καὶ ὁ ποιητὴς τῶν ἡρώων. οὔτε γὰρ μετῆλα μὲν ἡμέραν, ἔτε παλλακίδι σὺν κατέκλινε, πλὴν ἢ τὸν Γάειν δραπέτ' ἀσπίδα ποίησας καὶ ἀδούμῳ εἰς τοὺς κόλποις τῆ γυναικὸς ὡς οὐκ ἀνδρὶς ἀλλὰ μοιχοῦ λυσσῶντος ἔσαι τῆ μὴ μεμνῶ ἀκρασίαν καὶ μὴ ὅσδε τὸ σῶμα βλάπτειτ' αὐτὸ τὸ στωοισίας μᾶλλον (ὡς Ἐπίκουρος οἶεται) μὲν δὲ δειπνον. αἰ γὰρ μὴ μεθύων τις ἢ ῥηγνύμενος ὑπὲρ πλησμονῆς ἀσπῆται βεβαρημένος. ἀμέλει γὰρ ἔτως ἐπισφαλές τὸ πρῶτον καὶ βλαβερόν. ἀντὶ τὸ ἰσχυρῶς ἔχον τις αὐτῶ, καὶ μετεῖως ἄρα κεχυμένος, τῆ τε σώματος αὐτῆ μαλακῶ γερνώτος, καὶ τῆς ψυχῆς παρεσώσης, ἄρα χροῦ ποίηται τῆ ἐντὸς ἐξιν, ἔτε ἄρα χυμὸν ἀφ' ἑαυτοῦ μετὰ τὸν ἄρα τὸ ὄγκον κατὰ γὰρ τὴν ἰσχυρῆς ἢ μεταθεσὶς ἐξέδρας ἀπομῶν. ἢ φησὶν Ἐπίκουρος, τῆ αἰτίαι τῆς βλάβης αὐτῆ ἀποδοῖς: εἰ αὐτὴν δὲ πῶς ἀποχάλασας ἀναπληρώσῃ, νέας ἐπιρροῆς τοῖς κενώμασι γινόμενης. οὐκ ἴσθι μᾶλλον ἀξίον διαλαβείας ὅτε ἀφροδισίοις χρεῖσθαι, μήτε ἄρα μετέωρον τὸ σῶμα καὶ κεκλονημένον αἰτε τῆ ψυχῆς φροντίδες, αἰτε πᾶσι τῆς χρείας πρῶτον καὶ καὶ κόποι πρῶτα λαβόντες, ἀλλὰ οὐκ ἐκβαρυνώσιν, οὐκ ἰσχυρὸν ἐν μέσῳ ἀλάφειμα τῆ φύσεως εἰς ἀπάουσι λαβείας. οὐ γὰρ πύρρες, ὡς εἴπαρε, τῆ Ἐπίκουρος ἄρα καὶ ἰσχυρῶν ὑπὲρ ἄρα καὶ φιλοσοφίας ἀφρονον εἰσαεὶ παρεσθῆσθαι αὐτῶν ἔχουσι. πολλοὶ δὲ ἔκαστον ἀγῶνες ἐκδέχονται δὲ ἡμέρας, γυμνάσια δὲ ὡς ἔπος εἰπῆν ἀποδοῖς: οἷς οὔτε καλόν, οὔτε συμφέρον, ἔτω ἀφαιρέμενον τὸ σῶμα παρέχῃ λυσσῶση στωοισίας ἀφαιρέσει δὲ μακρότερον καὶ ἀφθαρτόν ἔστω μένων οἷον αὐτὸ μὴ φροντίδων τῶν κατὰ ἡμᾶς. ἡμῖν δὲ τὰ νόμοι πόλεως δὲ ἐπομῶν, ἄρα λαβήτεον ἐστὶν εἰς θεοῦ ἐμβολῆν καὶ κατὰρχεσθαι θυσιῶν, ὀλίγον ἔμμεσθαι ἀφαιρέσει γυμνασίου πῆσι τοῦτον. ὅθεν δὲ ἔχῃ τῆ ἰσχυρῆς καὶ τὸν ὑπνον ἐν μέσῳ θεμελίους, καὶ ποιήσασθαι ἰσχυρὸν ἀλάφειμα καὶ ἀφαιρέσει, κατὰρχεσθαι ὡς ἀφ' ἑαυτοῦ ἀρχῆς, καὶ νέας ἐφ' ἡμέρη φρονέοντες, καὶ Δημόκριτον ἀίσασθαι.

Διὰ τί τὸ γλυκερὸς ἦκιστα μεθύσκει.
Πρόβλημα ζ.

Τὸ δὲ νέου οἴνου Ἀθῆναισι μὲν ἐνδεκάτῃ μίλιος κατὰρχεται, Πιθῆγαι δὲ τῆ ἡμέρῃ καλουῦντες: καὶ πάλαι γὰρ (ὡς εἶοικεν) ἀλλοτρίοι, ἔοἶνον ἄρα ἢ πῆσιν ἀποσπένδοντες, ἀβλαβῆ καὶ ἄρα τῆ φαρμάκου τῆ χρεῖσιν γινέσθαι. παρ' ἡμῖν δὲ ὁ μὲν μίλιος καλεῖται Πρωσθηλίου: ἐκ τῆ δὲ ἰσχυρῆς νομίζεται ἰσχυρῶς ἀγαθῶ δαίμονι γινέσθαι τῆ οἴνου μὲν ζέφυρον. οὐκ ἴσθι γὰρ μάλιστα τῆ ἀνέμῳ δέξισσι καὶ κινεῖ τὸν οἶνον καὶ ὁ τοῦτον ἀφαιρέσει, ἢ δὲ δοκεῖ πρῶτον βεβαίως. ἐστὶν οὖν ὁ πατήρ, ὡς ἀφ' εἰώθη, τῆ θυσιῶν, καὶ μὲν τῆ δειπνου ἐπαγεμένου τῆ οἴνου τοῖς φιλοσοφοῦσι μετὰ τοῖς μὲν ἡμῖν, πρῶτον λαβή τῆ ἰσχυρῆς, ὡς τὸ γλυκερὸς ἦκιστα μεθύσκει. τοῖς μὲν οὖν πολλοῖς πρῶτον ἀδῶν ἐφαίνῃ καὶ ἀπίστον ὅτι Ἀγίας ἔφη τὸ γλυκὺ πρῶτον ἀφαιρέσει, καὶ πλὴν ἰσχυρῆς ἐστὶν διὸ καὶ γλυκερὸς ἐκ ἀνίπνα πῆσιν ἀδῶν ὅσον εἰς μέλιον ἰσχυρὸν ἐστὶν. ἀπαγορεύει γὰρ ἀνδρῶν τῆ ὀρέξιν, ἀλλὰ τῆ μὴ διψῆν ἀφαιρέσει. ὅτι ὅτι γλυκερὸς ἀφαιρέσει τὸ ἡδύ, καὶ τῆ ποιητῆν ὅτι ἀφαιρέσει, λέγειν.

Τυρώ κη μέλιτι γλυκερώ, κη ηδέι οίνω. τὸν γδ οἶνον ἐν ἄρ-
 χῆ μὲν εἶ) γλυκῶ, γίνεσθαι ὃ ἠδυνόταν εἰς ὃ αὐτὸν τῆ
 πέψις μετὰ βάλη παλαγούμυρος. Αἰετῶν δὲ ὁ Νικαεὺς
 ἐν ποιν ἐνίοις γράμμασιν ἀνεγνωκῶς ἔφη μνημονεύειν ὅτι γλυ-
 κῆς μὲν οἶνον παύει μέλι. τῷ δὲ ἰατρῶν ἕνας λέγει τοῖς
 πλέον πτόντας κελθεῖν, εἴτα ὅταν μέλλωσι καθεύδειν, ἄρτον
 εἰς μέλι κατὰ βάλητας ἐμφαγεῖν. εἴτι οὖν αἱ γλυκύτητες
 ἀμβλυώουσιν ἀκράτων, εἰκότως ὁ νέος οἶνος οὐ μεθύσκει ὡρὶν
 αὐτῆ γλυκύτης μετὰ βάλη. σφόδρα οὖν ἀπεδιδάχθη τὴν
 ὕψηλογίαν τῶν νεανίσκων, ὅτι τοῖς ἐμποδῶν οὐκ ὅτι πεσο-
 ντες, ἰδίῳν ἠὲ πόρῃσιν ἐπιχρησάτω. ἐπεὶ τὰ γε πρὸς ἄρτα, καὶ
 ῥάδια λαβόν, ἢ τε βαρύτης ἐστὶ τῶ γλεύκεος (ὡς Αἰετοτέλης
 φησὶν) ἢ ἄρα καὶ πρὸς τὴν κηλίαν, καὶ ὅ πολὺ συμμύειν πνευ-
 ματώδες κη ὕδατώδες, ὡν ὁ μὲν ἄλλος ἐκπίπτει βιαζόμενος,
 ὁ δὲ πέφυκε ὁ ὕδατώδες ἀμβλύτερον ποιῆσαι τὸν οἶνον παλάω-
 σις, καὶ ἐπίτασιν λαμβάνει, ἐκκενομένη τῶ ἰδατώδους, καὶ
 γίνεται μέγαν μὲν ἐλάτῃων ὁ οἶνος, διωάμει δὲ σφοδρότερος.

Διὰ τὴ τῶν ἀκροθωράκων λεγόμενων οἱ σφόδρα
 μεθύοντες ἢ πον ὡς ἀκροθωράκων εἰσιν.

Πρόβλημα η'.

ΟΥ κηῶ (εἴπεν ὁ πατήρ) ἐπεὶ ὡς ἀκροθωράκων τὴν Αἰ-
 ετοτέλειω, καὶ ὡς τῶν ἀκροθωράκων τὴν καλουμέ-
 νων ἰδίῳν ἐπιχρησάτω εἰπεῖν. ἔγδ ἰατρῶς μοι δοκεῖ, καὶ ὡς
 ὁξυτάτος ὡν, ἐν τοῖς ποιούτοις ζητήμασι διηκελευμέναι τὴν αἰ-
 τίαν. φησὶ γδ, οἶμα, τῶ μὲν ἠφρονος δὲ καὶ τὰ ὄντα κείναι τὸν
 λογισμὸν, τῶ δὲ ἄλλῃ μεθύοντος ἐκλελυμένη κατέχευται
 τὴν αἰσθησιν, τῶ δὲ ἀκροθωράκων ἐπὶ μὲν ἰσχύειν ὁ φαντασι-
 κῆν, ἢ δὲ τῶ ἀκροθωράκων ὁ λογισμὸν διόκα κείναι, καὶ κα-
 κῶς κείναι ἐπαχθυοῦντας τῆς φαντασίας. Αἰετῶν
 (εἴπεν) ὑμῖν δοκεῖ ὡς τούτων; ἐμοὶ μὲν (ἔφη) ἐπισησποδῶντι
 κατ' ἐμαυτὸν οὐκ ἀποχρῶν οὐκ ἔω πρὸς τὴν αἰτίαν ὁ λό-
 γος· εἰ δὲ κελθεῖς ἰδίῳν τὴ κηεῖν, ὅρα ὡρῶτον εἰ τὴν εἰρημύειω
 ἀφροσῶν ἐπὶ ὁ σῶμα μετρίον ἐστὶ. τῷ γδ ἀκροθωράκων
 ἢ ἀφροσῶν μόνον τῶ ἀφροσῶν, ὁ ὁ σῶμα τῆς ὀρμῆς ἐξυπη-
 ρετεῖν διωάται, μὴ πτω βεβαπισμένον ὅταν ὡς ἀκροθωράκων καὶ
 πεισθῆ, ὡς ὁ δίδωσι τῆς ὀρμῆς, καὶ παρῆται· μέγαν γδ ἔργων
 οὐ πρὸς εἰσιν. ἐκείνοι δὲ ὁ σιωεζαμῆρτα ὄντες, οὐ τὰ
 μᾶλλον ἀλογεῖν, ἀλλὰ ὁ μᾶλλον ἰσχύειν ἐλέγχονται. Αἰ
 ἄλλης δὲ (εἴπον) ἄρχῆς σποδῶντι τῶ οἴνου τὴν διωάμιν,
 ὡς ὡς κηλύει ποικίλω εἶ) καὶ τῆ ποσότητι συμμετὰ βάλη-
 σαν. ὡς ὡς ὁ πῦρ τὸν κέρας, αὐ μὲν ἢ μέτερον, συκρεατύ-
 νει, καὶ πῆγνισιν· αὐ δὲ ὡς ἀβολῆς πλήξῃ, σιωετῆξ καὶ ρεῖν
 ἐποίησεν. ἀνάπαλιν δὲ ἢ ὡς τῶ πύρετος ἄρχῆ μὲν ἢ ἀ-
 νακινεῖ καὶ ἐκκαίει, πρὸς οἴουσης δὲ, μᾶλλον κηλίσανται καὶ ἀ-
 πολήροισι. τὴ οὖν κηλύει καὶ τὴν ἀφροσῶν ὡς τῶ οἴνου
 φροσῶν κηνομένη, ὅταν ἀφροσῶν καὶ παρῆσθῃ, πάλιν
 ἀνείσθαι καὶ κηλίσσασθαι πλεονάζοντος; ὁ γοῦν ἐλλέβορος
 ἄρχῆ τῶ καθαίρειν ἔχῃ ὁ ἀφροσῶν τὸν ὄλεον. ἀλλ' ἔω ἐ-
 λάτῃων τῶ μετεῖα δδθῆ, ἀφροσῶν μὲν, ὡς ὡς ὡς καθαίρει. καὶ
 τῶ ὕψηλοκῶν ἐνίοι λαβόντες ἐνδοτέρω τοῦ μετεῖου, ὡς ὡς
 βωδέτερον ἀφροσῶν πλεονάζοντες ἐνίοι, καθεύδου-
 σιν. εἰκότως δὲ πού καὶ αὐτῶ τὴν ὡς τὸν ἀκροθωράκων τα-
 ραχῶν, ὅταν ἀκμῶν λάβῃ, μὲν ἀνείσθαι καὶ πρὸς τῶ σιω-
 ἐργεῖν τὸν οἶνον. πολὺς γδ εἰσελθὼν ὁ σῶμα σιωεζέκαυσε,

A *Cafcus, & mel dulce, suavis stillaq, vini.*
 Vinum enim cum ab initio sit dulce, suave tem-
 poris successu fieri, quando cōcoctione sapor eius
 in austerum mutatur, ipsumq; veterascit. Aristar-
 netus verò Nicæus in quibusdam se libris legisse
 ait, idq; memoria recolare, Dulcia vino admixta
 reprimere ebrietatem. & medicorum nonnullos
 præcipere ebriis, ut dormituri panem melli intin-
 ctum edant. Si quid ergo dulcis sapor facit ad re-
 tundendam meri vim, par est mustum nondū mu-
 tata dulcedine non inebriare. Hæc nos valde su-
 mus adolescentulorū admirati in argumentorum
 inuentione acumen, quòd obuia non arripientes,
 de suo quæ promerent habuere. Nam quæ omni-
 bus sunt exposita, & facillè apprehenduntur, aut
 grauitas est musti, ut ait Aristoteles, penetrās ven-
 trem: aut quia iam musto reliquum est multum æ-
 crei, multumq; aquosi. quorum illud statim vi facto
 exituabit, hoc meraciotes partes facit languidio-
 res * inueteratio * excreto aquoso. fitq;
 vinum sic minus ad mensuram, vi autem validius.

*Cur acrothoraces, id est semiebrii, magis motibus
 citantur absurdis, quam admodum ebrii.
 Questio octaua.*

ERgo, inquit pater, quādoquidem Aristotelem
 semel dimouimus, peculiare etiam aliquid
 quæramus de semiebriis, qui acrothoraces Græ-
 cè dicuntur. nam quantumuis in hoc genere que-
 stionum acutissimus, causam tamen mihi videtur
 nō satis subtiliter & exactè reddidisse. Dicit enim,
 ut puto, sobrii rationem sibi constare, valde inebri-
 ati etiam sensum esse obrutum. at semiebri-
 orum adhuc valere vim imaginatricem, iam con-
 turbata ratione. itaq; eos & iudicare, & quid visis
 pareant, malè iudicare. Sed quid vobis videtur.
 Mihi quidem, aiebam, seorsim cōsideranti hæc ra-
 tio sufficere poterat ad causam intelligendam. Si
 verò propriū aliquid iubes proferre, videamus an
 non id discrimen corpori sit imputandum. Nam
 semiebriorum animus duntaxat est conturbatus,
 corpus eius impetibus adhuc inferuire potest, nō-
 dum obrutum. vbi autē oppressum vini vi fuerit,
 destituit animi proditq; incitationes. itaque ebrii
 vsque ad facta non progrediuntur, illi corpus pec-
 cata animi adiuuans habentes, non quòd magis
 insaniant, sed quia plus ad delinquendum virium
 habent, vehementius exagitari deprehenduntur.
 Quòd si ab alio orsi principio rem consideremus,
 vim vini, nihil obstat quin varia ea sit & pro quan-
 titate mutetur. sicut ignis lutum moderatus indu-
 rat, nimius colliquat, ac facit ut fluat. & contrā ver
 febres excitat incenditq; anni calore crescente si-
 stuntur atque desinunt. Quid ergo impedit etiam
 animum à vino naturaliter commotum, vbi con-
 turbatus & iritatus fuerit, rursus remitti & sedari
 vino augescente? Veratrum quidem purgandi
 hoc habet initium, quòd molem corporis pertur-
 bat: sed si iusto minus exhibeatur, turbatur, non
 purgatur corpus. Soporifera quoque nonnulli in-
 tra modum sumentes, turbulentiore sunt: non-
 nulli amplius sumentes, dormiunt. Probabile et-
 iam quodammodo est, conturbationem quæ se-
 miebriis accidit, vbi maximè viguit, deinde con-
 cidere: & ad eam rem vinum esse adiumento.
 Multum enim haustum, vnà corpus inflamat,

furoremq; animi consumit. sicut lugubres canti- lenæ & fistula funebri in initio animi commouet, lacrymasq; extrudit : animo autem ad miseratio- nem inducto , paulatim deinde abolet dolorem: Similiter & vinum videas ubi vehementer cōtur- bauit & iritauit vigentem efferuescereq; solitam animi partem, rursus sedare obrepens, animum- que ebrietate progrediente placare.

Cur aut quinque bibantur, aut tria, aut non quatuor. Questio nona.

Hæc ego cum dixissem, Aristo (qui ei mos e- rat) exclamans, Decretus est, inquit, redivus mediocritatum iustissimæ & quammaximè Democriteæ, quæ ab intempestiua quadam sobrieta- te, tanquam à tyranno quodam extorris acta diu exfulauerat. Sicut enim Lyricorum canonū gnari, proportionum sesquialtera Diapente concen- tum, dupla Diapason, sesquitertia Diatessaron languidissimum constitui aiunt: ita Bacchicarum harmoniarum gnari, tres dispexerunt vini cum a- qua concentus, diapente, diatriton, diatessaron. sic enim dicunt & cantant, Quinque bibenda es- se, aut tria, aut non quatuor. Quinque enim ses- quialteram rationem habent, tribus aquæ cyathis in duos vini admixtis. Tria duplam, duobus ad v- num. quatuor sesquitertiam, tribus aquæ cyathis vni vini affusis. qui est sanè principum in curia mentem habentium aut dialecticorum supercilia attrahentium, quando mutationes orationū con- templantur sobrius & inualidus potus. De cæte- ris duorum ad vnum mixtio vim illam parat , qua semiebrii redduntur,

Non autem motus concilians animi fides:

nam neque sobrium sinit esse, neque omnino vz- cordiam à mero induci. Duorum autem ad tria contemperatio, scitissima est, somnum cōcilians, curarum obliuionem ingenerans, & secundum Hesiodæum illud nouale,

Quod natos mulcet blandè, damnisq; medetur,

motus animi feroces in nobis in compositosq; sed- dat, altamq; ei tranquillitatē parat. Aduersus hæc Aristonis dicta nemo dixit , cum satis appareret eum iocari. Ego autem iussi eum sumto poculo tanquam pro lyra cōtendere laudatam illam tem- periem: simulq; puer accessit merum infundens. Ille verò recusauit cum risu dicens, musicam illam ratione non instrumentis tractari. Pater autem hæc superioribus adiecit , videri sibi priscos Ioui duas nutrices apposuisse, Idam & AdraTEAM, Iu- noni vnicam Eubœam, Apollini quoq; duas, Ve- ritatem & Corythalean : Baccho autem plures, quòd oporteret deum istum pluribus Nympha- rum mensuris cicuratum atque castigatum, man- suetiores prudentioresque reddere.

Cur carnes magis sub Lunam putrescant, quam sub Solem. Questio decima.

Conuiuio nos accipiens Euthydemus Sunien- sis, aprum iustæ magnitudinis apposuit. quem cum mirarentur præsentem , Alium dixit multo maiorem dum afferretur à Luna corruptum esse, & se de causa valde dubitare. non enim verifi- mile videri, Lunam maiorem carnes putrefaciēdi vim habere, quam Solem, qui ea utiq; sit calidior.

A καὶ κατὰνάλωσε ὁ μαυρωδὲς τῆς ψυχῆς ὡς ἄρ' ἡ φρίουσα- δία καὶ ὁ ὀπτικὸς ἀυλὸς ἐν τέρχῃ πάθος κινεῖ, καὶ δάκρυον ἐκβάλλει· παρὰ γὰρ δὲ τῷ ψυχῶν εἰς οἶκτον, οὕτω καὶ μικρὸν δὲ αἶρει καὶ ἀναλίθει ὁ λεπτικόν. ὁμοίως ἰδὸς αὐτὸ καὶ τὸν οἶνον, ὅταν σφόδρα τρεσίζῃ, παρὰ ζῶν, ὁ ἀκροῦν καὶ θυμοειδὲς αὐτῆς κατὰ δύνοντα, καὶ κατὰ τῆσανται τὴν ἀγνοίαν, ὡς πορρωτέρω μέθης παρὰ τὸ ὄσον ἠσυγάζειν.

Περὶ τοῦ ἢ πέντε πίνειν, ἢ τρία, ἢ μὴ τέσσαρα.

Πρόβλημα θ.

Eμοὺ δὲ τῶντα εἰπόντος, Ἀριστοῦ ἀναβοήσας, ὡς ἄρ' εἰώ- ρη, Πέφανται (εἶπεν) εἰς τὰ συμπόσια τῶν διανοητάτων καὶ δημοτικατάτων τῶν μέθων κατὰ τὸς ὑπὸ δὴ πινος κερδὸν νήφοντος, ὡς ἄρ' τυραννοῦ, πεφυγαδδὸν μὲν πολὺν χεῖρον, κατὰ τὸν γὰρ οἰ τὸ εἰ λυθὸν χερμονικῶν, τῶν λόγων φασι τὸν μὲν ἡμιόλιον, τῷ δὲ πέντε συμφωνίαν πῶς αἰετῶν· τὴν δὲ διπλασίον, τῷ δὲ πᾶσάν· τῷ δὲ δὲ τῶν τεσσάρων ἀμυ- δροπᾶ τῷ οὖσαν, ἐν ὀπιτεῖται σιωπᾶσθαι· οὕτως οἰ τὸ εἰ τὸ Διόνου ἐν χερμονικῶν δεῖς κατὰ τὸν οἶνον συμφωνίας παρὰ ζῶν ὕδαρ, ἀπὸ πέντε καὶ ἑξὲς τριῶν καὶ ἑξὲς τεσσάρων, οὕτω μὲν λέγοντες καὶ ἄδοντες, πέντε πίνην, ἢ τρία, ἢ μὴ τέσσαρα. πεί- τε γὰρ

ἐν ἡμιολίῳ λόγῳ

ὡν ὕδατος κερδανύμηνον οὐ παρὰ ζῶν δύο οἶνου, τὰ δὲ

ἐν διπλασίῳ παρὰ ζῶν μὲν δύο εἶναι, τέσσαρα δὲ εἰς ἓνα τριῶν ὕδατος ὀπιτεῖται μὲν, οὕτως ἔστιν ὀπιτεῖται λόγος. τὸ χρόντων τριῶν ἐν παρὰ ζῶν οἶνον ἔχοντων ἢ ἀπὸ λεκτικῶν παρὰ ζῶν οὐφρὸς ἀνεσπαχέτων, ὅταν τὰς μετὰ τὸν ὄσον τῶν λόγων αἰα- σῶσι, ἢ φάσιος καὶ ἀδρανῆς φάσις. ἐκείνων δὲ τῶν ἄλλων, ἢ μὲν δυνάμει παρὰ ζῶν τὸν παρὰ ζῶν τῶν καὶ ἀκροῦσθαι τὸ μέθης ἐπὶ τὸν τόνον, κινούντα χορδὰς τὰς ἀκινήτους φρεῶν. οὐ- τε γὰρ εἴδη φεῖν, οὐτε κατὰ δύνειν πομπάσθαι τὸ ἀνόητον εἰς τὸν ἀκροῦτον. ἢ δὲ δυνάμει παρὰ ζῶν μοισικῶν τὰ, πᾶσα ὑπονο- φέρος, καὶ λαδικῆς, καὶ κατὰ τῷ Ησιόδῳ ἐκείνῳ ἀλε- ξιάρῳ, παῖδων δὲ κηλήτρεαν, τῶν ἐν ἡμῖν ἀγροῦν καὶ ἀ- χέσμων παθᾶν ἀπὸ βαρῆς ποιούσα γαλιῶν καὶ ἠσυγάζειν. παρὰ ζῶντα τὰ Ἀριστοῦ ἀντίπεν οἰ τῆς δὴ λὸς γὰρ ἡμῶν παῖ- ζων. ἐγὼ δὲ ἐκείνῳ λαβόντα ποτήριον, ὡς ἄρ' ὑρδῶν, ἐκτείνεσθαι τὸ ἐπαυροῦ μὲν κρᾶσιν καὶ χερμονίαν. καὶ παρὰ ζῶν ελθὼν ὁ παῖς ἐπέχθη τὸν ἀκροῦτον· ὁ δὲ ἀνεδύετο λέγων ἄμα γέλωτι τῶν λογικῶν (εἶ) παρὰ ζῶν μοισικῶν, οὐ τῶν ὀργμικῶν. ὁ μὲν τοι πατὴρ τοσοῦτον ἐπέειπε τοῖς εἰρημύμοις, ὅτι δοχῶσιν αὐ- τῶν καὶ οἱ παλαοὶ τὸ μὲν Διὸς δύο ποιεῖν πηλείδας, τὸ Ἴτιν καὶ τῷ Ἀδράσθην, τῆς δὲ Ἡῆρας μίαν τὴν Εὐβοίαν· ἀμέλει δὲ καὶ τὸ Ἀπόλλωνος δύο, τῷ Ἀλήθην καὶ τῷ Κορυ- θάλην, τὸ δὲ Διονύσου, πλείονας. ὅτι δεῖ τὸν θεὸν τοσοῦτον ἐν πλείοσι μέθοις νυμφῶν πηλασθῶν ὀργμικῶν καὶ παρὰ ζῶν μὲν, ἡμερωτέρων ποιεῖν καὶ φρενιμώτερον.

Διὰ τί τὰ κρέα σήπεται μᾶλλον ὑπὸ τῷ σελιῶν, ἢ τὸν ἥλιον. Πρόβλημα ι.

Eγὼ δὲ δημοσὸς ὁ Σουωιδὸς ἐστὼν ἡμᾶς, οὕτω ἀγροῦν δι- μεγέτη παρέθηκεν· ὀπιτεῖται μασσάντων δὲ τῶν παρ- ὄντων ὀπι τὰς μεγέτη, ἄλλον ἔφη πολὺ μείζονα κερδῶν μὲν, ὑπὸ τῆς σελιῶς ἀπὸ φθαρῶναι· καὶ σφόδρα γὰρ ἐποίησε παρὰ τῆς ἀγίας ἀπὸ πορῶν. οὐ γὰρ εἰκὸς εἶ) μὴ τὸν ἥλιον μᾶλλον τὰ κρέα σήπειν, θερμότερον ὄντα τῆς σελιῶς.

ὁ δὲ Σάτυρος, Οὐ ποῦτ', ἔφη, μάλιτα θυμαλάσφεν αὐτίς, ἀλλὰ μάλλον ὅτι τῆς κωπηγῶν γινόμενον. ὅταν γὰρ ἡ σῆν ἢ ἔλαφον καὶ βαλόντες πόρρωθεν εἰς πόλιν ἀποπέλωσι, χαλκῶν ἐμπηγνύουσι ἢ λην, ὡς βοηθῶντα πρὸς τὴν σῆν. ὡς οὖν ἐπαυσάμεθα δι' ἡμεῖς, καὶ πάλιν ὁ Εὐθύδημος ἐπεμνήσθη τοῦ Δι' ἀπορηθέντος, Μοσχίων ἔφηκεν ἰατρὸς τὴν σῆν τῆξιν καὶ ῥύσιν ἄρκυς εἰς ὑγρὸν φθορῆς μεταβαλλούσης, καὶ ὅπως ὑγραίνεσθαι τὰ σπόμενα: θερμασίαν ὅτι πᾶσαι, αὐτὴν ἢ μαλακῆ καὶ πρᾶξι, καὶ εἰν τὰ ὑγρά καὶ κωλύειν, αὐτὴν ἢ πυρώδη, τοῦ αἵματος ἀπιχάνειν τὰς σάρκας. ἐκ δὲ τούτων φαίνεται εἶναι ὁ ζῆν ὑμῶν. τὴν γὰρ σελῶν ἢ ἡρέμα χλιαίνουσιν αὐτὴν τὰ σώματα, τὸν δὲ ἥλιον ἀρπάζειν μάλλον ἐκ τῆς σωμάτων ὀνοτερον Δι' αὐτὴν πύρρῳσι. πρὸς ὅτι τὸν Ἀρχιλόχου εἰρηκέναι φυσικῶς. Ἐλπομαι, πολλοὶς μὲν αὐτῆς σείεις καὶ ταναίει ὅστις ἐλάμπων. ἐπὶ δὲ σὰ φέρεσθαι Ὀμηρον ὅτι τοῦ Ἑκτορος, ὡς κεινὸν νεφέλῳ πινά σκιεραὶ ὁ Ἀπόλλων ἐπήγαγε, - μὴ τῶν μένος ἡελίοιο Σκύλη ἀμφὶ πρὸς χροῖα ἴνεσιν ἠδὲ μέλεσιν. τὴν δὲ σελῶν ἀδρανετέρας ἀφίεναι τὰς ἀγκυὰς μέλας γὰρ αὐτῶν οὐ πεπᾶνται βόδι, κατὰ τὸν Ἰωία. λέγεται τῶν ἵππων, ἐγὼ, Ἰάλλα μὲν ἔριω, εἰρηκαὶ καλῶς τῆς ἵπποσότητι, καὶ ὁ μάλλον κατὰ τὸν τῆς θερμασίας καὶ ὁ σῆν πρῶτον. οἱ δὲ εἰ γὰρ ἥλιον ἰσώμεν ἢ τὸν τῶν χρωῖα ἰσώμεν, καὶ μὴ λην ἐκ τῆς ἡρεῖας σῆν τὰ σώματα. τοῦ αἵματος δὲ ὡφείλε ποιεῖν, εἰ μαλακῆ τῆς θερμασίας αὐτῆς ἵπποσότητι. νῦν δὲ ὅτι μάλλον ἐπιπίνει ὁ κῆμα, θῆσσον ἐκ Δι' ἀφίρει τὰς σάρκας. ὁμοῦ δὲ ἡ σελῶν δὲ ἴνδειαι ἀλέας καὶ ἀσθῆναι, εἰς σῆν ἄγῃ τὰ νεκρὰ τῆς σωμάτων, ἀλλ' ἰδιότητα μάλλον αἵματέον τῆς φερεμῶν ῥόμαλος ἀπ' αὐτῆς. ὅτι γὰρ ἢ μίαν ἔχει ποιότητα πᾶν ὁ θερμὸν αὐτῶν μόνον τῶν μάλλον καὶ ἢ τὸν Δι' ἀφίεσθαι, ἀλλ' εἰσὶ πᾶσι πολλὰ τοῦ πρὸς διωάμεις οὐδὲν ἀλλήλων εἰσὶν, δὴ λον ἀπὸ τῆς πρᾶξι τῶν. οἱ μὲν γὰρ χροῖα τῶν Δι' ἀφί τῆς ἀχρεῖνης φλοῆς ἐργάζονται τὸν χροῖον οἱ δὲ ἰατρὸς μίλις τῆς κληματῆς τὰ σωμάτων τῆς φαρμάκων ὑποχλιαίνουσιν. πρὸς δὲ τὴν τοῦ ὑέλου μάλα τῆς καὶ τύπωσιν ἀρμόσον εἶναι δοκεῖ ὁ μυεῖνον. ὁ δὲ ἀπὸ τῆς ἰλαίας, τὰ μὲν σώματα τῶν πρᾶξι δὲ Δι' ἀφίησι, τοῖς ὁ βαλακίους πολέμιόν ἐστὶ, καὶ λυμαίνεσθαι τὴν ἀκων αὐτῆς καὶ τοῖς θεμελίους, ὑποκατόμρον. ὅταν οἱ χαλκῶντες ἀγρονομοὶ τοῖς ἐργολαβῶντα ὅσα ἐδῶν ἐλαίνεις ζῦλῳις χροῖα καὶ τὰ πρᾶξι ὅσα ἐμβαλεῖν εἰς τὴν ὑπόκασιν. αἱ γὰρ ἀπὸ τούτων ἀναθυμιάσφης καρηθασίας καὶ σκοτώματα τοῖς λουομένοσ ἐμποιούσιν. ὅθεν οὖν θυμαλάσφεν ὅτι τὴν σελῶν τῆς ἡλίου Δι' ἀφίρειν. τὸ μὲν, ξηραίνεσθαι, τῆς ὁ χαλκῶν τοῖς ἰσῶσι σώμασιν ὑγρῶν ἐφίεισθαι ῥόμαλα. διὸ τὰ μὲν ἡπία πρᾶξι αἱ τῆς ἀφίεισθαι πρᾶξι πρὸς τὴν σελῶν φυλάσσονται. πλήρη γὰρ ὑγρότητος ὄντα, κατὰ τῶν τῶν ζῦλων, ἀπᾶται καὶ Δι' ἀφίεσθαι. τοῖς δὲ κατὰ τῆς τῶν αὐγῆς σελῶν μολίς ἐξαιεταμένοσ, οἷον ἐμπλήκεις τῶν ἀσθῆσιν καὶ νορκάδης ὁράμεν. ἢ γὰρ ὑγρότης ἀπὸ τῆς σελῶν Δι' ἀφίεισθαι βαρύνει τὰ σώματα. λέγεται δὲ καὶ πρὸς ὁτοκίαν σωεργεῖν ὅταν ἢ διχόμενος, αἱ σῆν τῶν ὑγρῶν μαλθακότερας παρίχουσα τὰς ὡνάς. ὅταν αἱμα καὶ τὴν Ἀρτεμιν

A Tum Satyrus: Non hoc, inquit, maximè mirum est, sed multo magis id quod venatores vsurpant. Cum enim aprum aut ceruum confectum è longinquo in vibem aduehūt, areum ei clauum tanquam putredinis amuletum, infigunt. Finita cœna Euthydemus cum quæstionem in medium reuocasset, Moschio medicus dixit, Putrefactionem esse colliquationem & fluxum quendam carnis corruptæ, inq; humorem mutatæ, omninoq; humectari quæ putrescunt. Calefactionem porò omnem si sit mollis & languida, commouere humorem, & humida resoluerè: si igneus sit calor, contrà carnes exsiccare. Hinc manifestum fieri quod in quæstione versaretur. Lunam quippe sensim tepesciendo humectare corpora: Solem igneo suo feruore potius eripere humorem è corporibus. Eoq; respicientem Archilochum, naturæ conuenienter dixisse:

Vt spero, multos Serius hauriet, Reddetq; siccos igneus incidens.

B Apertius etiam Homerum de Hectore, cuius capiti Apollo nebulam quandam obducit vmbrolam, - ne nervos membrag; Solis

Torrerent radii. --

C Lunam verò imbecillius emittere lumen.

Nam nigra non excoquitur vna illo satis,

vt ait Ion. His dictis ego: Placent mihi, inquam, cætera. Id vnum non probatur, quòd quantitati potius caloris, quàm proprietati totam rem adscribi video. Nonne enim videmus Solem hyc me minus calefacere corpora, magis per æstatem putredinem iis inducere? Atqui contrarium fieri oportuit, si ob caloris languorè putredo eueniret: nunc cum magis intenditur æstus, celerius corrumpuntur carnes. Enimverò Luna non ob caloris inopiam & imbecillitatem cadaueribus putredinem inducit: sed hæc causa potius est imputanda peculiari vi defluentis ab ea facultatis. In promptu enim est, quod vis calidum nõ habere vnicam tantum qualitatem, quæ magis minusq; calendo differat à sese ipsa. Sed multæ sunt ignis facultates, nulla inter se conuenientes similitudine. Nam qui aurum fundūt, flamma de paleis succensa aurum domant, medici è palmitibus igne facta medicamento concoquenda leni igne calefaciunt. flammam è myrica ad emolliendum & firmandum vitrum aiunt esse commodissimam. lignum oleaginum vstione sua corporibus commodè calefaciendis inferuit: balneis aduersum est, eorumque contignationi & fundamentis nocet crematum. Hinc est quòd ædiles sciti non sinunt cõductores oleaginis lignis vti. quemadmodum etiam non patiuntur loliginis semen iniici suffibus. exhalantia enim isthæc, dolores capiti, & caliginem oculis obducunt lauantium. Quapropter mirum non est Lunam à Sole differre, hoc siccantem, illa relaxantes corporibus mortuis immittente defluxus. Quæ etiam est causa, quòd nutrices infantulos admodum cauent Lunæ ostentare. nam pleni humore, viridium instar lignorum, conuelluntur & peruertuntur, & videmus eos qui in lumine Lunæ decubuerunt, agrè surgere, quasi attonitos, & sensuum quedam torpore correptos. humor enim à Luna diffusus aggrauat corpora. Dicitur etiam ad expediendū partum Luna cõducere, cum orbe fulget dimidio: q; laxandis humoribus dolores mitiget. Hinc arbitror etiam Dianæ vocabula

E
F

Locheus, quod est, partui praefectae, & Eilytheiae, siue Lucinae, fuisse facta: cum eadem sit Diana quae Luna & Timotheus disertè dixit:

Per caeruleos siderum polos,
Celeremq; partu soluere Lunam.

Ceterum etiam in rebus anima expertibus manifesta est vis Lunae. ligna enim in plenilunio caesa fabri abiiciunt, utpote tenera, & facile flaccescencia propter humorem. & triticum coloni proferant mense deficiente in area conuerrere: ut siccatum sit terendo aptius. grana vero quae vigente Luna in aream ponuntur, inter terendum rumpuntur maxime, emollita ob humiditatem. Ferunt etiam plenilunio farinam subigi melius. nam fermentatio etiam si intra modum fiat, tamen totam massam corrumpit fluidamque reddit. Carnibus autem putrescentibus nihil aliud accidit, quam quod continente spiritu in humorem mutato rarefiscunt atque diffuunt. Idem vsuuenire aeri est cernere. Maxime enim plenilunio rorem iacit colliquatus. quod Alcman etiam lyricus obscurè innuens, rorem aeri & Lunae appellat prolem: stirpes ea nutririque iniquiens. Sic vndiqueque testimonium humiditati Lunae fertur * & mollientem vim. Clauus proinde aereus siquidem transfixus a putredine, quod aiunt, carnes tuetur: videbitur hoc fieri ob insitam aeri facultatem adstringendi. Nam a rugine ad tales casus vtuntur medici loco medicamenti: & eos qui comorantur in secturis aeriis, aiunt lippitudine solui, ac si cilia amiserint, ea denuo iis enasci. Nam quae a chalcitide abit fauilla, & in palpebras occultè incidit: ea fluxus reprimat, stipandoque restinguit lacrymam. Ideoque ab Homero ares aiunt titulis eue noris & noropis adfectum: scilicet quia visu adiuuando hominibus profit. Aristoteles autor est, quae aereis cuspidibus & gladiis infliguntur vulnera, corpori minorem inferre dolorem, & facilius sanari quam quae a ferreis. quia scilicet ares in se quidpiam medicamentum habeat, idque in vulnere statim relinquat. Iam putrefacienti adstringens, sanans corrumpenti esse aduersum, obscuro non est. Nisi quis forte traiectu clauum dicat humorem ad se trahere, subinde adfluentem ad id quod laesum est. Itaque circa eum ipsum locum ubi infixus fuit clauus, aiunt vibicem quandam aut nauum cerni: & non esse alienum a ratione, reliquam carnem manere integram, corruptela eò affluente.

PLVTARCHI SYMPOSIACON, seu Coniuiualium disputatorium, Liber quartus.

OLYBIVM Africano praecipite nouimus, Sossi Senecio, ne è foro vnquam digrederetur inter negocia versans ciuium, nisi prius aliquem sibi amicum fecisset. Amicum autem heic existimamus non presè aut sophisticè eum intelligendum, qui perpetuus sit & immutabilis: sed communiter beneuolum. quomodo Dicæarchus vnumquemque censabat dare operam debere, ut omnium beneuolentiam sibi conciliaret, amicitiam autem cum bonis iniret.

A λοχείαν ἐεὶλεῖθαι, ὅτι οὐσα ἐτέρῃ ἢ τὴν σελεύην, ὠνομάσθη. Τιμόθεος δὲ ἀπικριψήσι, Δία κυανέον πόλον ἀφρων, δὲ τ' ὠκυτόχοιο σελεύης. γίνετα ἢ ἐπὶ τὰ ἀφύχα τῆν σωματῆ βρεῖδηλος ἢ τ' σελεύης διώαμις. τῆν τε γὰρ ζύλαν τὰ τεμνομένηα τῆς πρηνσελεύης ἀποδοχέοισιν οἱ τέκνες, ὡς ἀπαλά καὶ μυδώντα ἱαχέως δὲ ὑγρότηα· τοῖς ὅ πυρεῖς οἱ γεωργωῶτες ἀπέδοισι φθίνοντες τῶ μιλῶς ἐκ τ' ἄλω σωμαίρην, ἵνα πῶντες τῆ ξηρότην μαλλον πρῆς
B νον ἀντέχωσιν. οἱ δὲ ἀκμῆ τῆς σελεύης Δία κυανέον πόλον, κῆσῶνται μάλιστα Δία τ' ὑγρότηα μαλακώτεσι γινόμενοι. λέγουσι δὲ ἐπὶ τὰ λυθρον ἐπὶ τῆς πρηνσελεύης ζημοδοτα βέλπιον. ἢ γὰρ ζῆμφοσι ὀλίγον ἀποδοχῆς εἶ) κἂν ἀπολαβῆ ὁ μέτρον, ὅτι τ' αὐτῷ φθορῆν ἀραούτα καὶ πρηνσελεύησιν οἱ φύραμα πρηνσελεύησιν, αἱ ὅ σπῆρομῶτα ἱαχέως ὅσῳ ἐν ἄλλο πάροισιν ἢ τῶ σωματικῶν πρηνσελεύης μετὰ ἀλλοῦς εἰς ὑγρόν ὅσα ἐροῦνται καὶ ῥέοισι. τῆτο δὲ καὶ τ' ἀέρα πάροισι γεωργωμῶν. | Ἰεροσοβολῆ γὰρ τῆς πρηνσελεύης μάλιστα Δία τῆς κῆσῶντος, ὡς που καὶ Ἀλκμῶν ὁ μελοποιὸς ἀνιπτόμῶτος τῶν δρόσῶσιν ἀέρος θυγατέρα καὶ σελεύης· οἶα (Φησι) Δίος θυγατῆρ μέγα βέφ καὶ σελεύης. οὐτω πρηνσελεύησιν μῶν τυρεῖται ὁ τῆς
C σελεύης φῶς ἐν ὑγρόν πρην καὶ μαλακῆσιν διώαμις. ὁ δὲ χαλκὸς ἦλος εἶ γε διελασῶμῶτος (ὡς Φασιν) ἀσπῆροτῆσιν Δία τῆσιν τὰ κρέα, φαίνεται μῶν ἔχων κῆσῶν πρηνσελεύησιν ἐπὶ αὐτῶ. τῶ γὰρ ἰῶ πρηνσελεύης τὰ βλαύτα γεῶνται τ' Φαρμάκων ἱαχέως, καὶ τοῖς γε Δία τῆσιν ἱαχέως ἐπὶ τῶ χαλκῶσιν ἱεροσοβολῆσιν ὠφελείσται τὰ ὄμματα καὶ βλεφαρίδας ἐκφύειν τοῖς ἀποδοχῆσιν. ἢ γὰρ ἀπιδόσα τ' χαλκίπδος ἀχῆ καὶ πρηνσελεύησιν πρηνσελεύησιν ἀδῆλως, αἱ αἱ εἶλλει τὰ βλάμῶτα, καὶ πρηνσελεύησιν ὁ δὲ ἀχρῶν. διὸ καὶ Φασιν διώαμις καὶ νῶσται χαλκῶσιν ὁ δὲ ποιοτῶσιν πρηνσελεύησιν, Ἀεισοτέλης δὲ Φησι καὶ τὰ βλαύτα τὰ ἀπὸ τῶν χαλκῶσιν ὅτι δροσῶσιν καὶ μαχαίρῶν, ἢ τῶν εἶ) διελαγῆ καὶ ῥῶσιν ἱαχέως τῶν ἀπὸ τῶ σιδῆρου, δὲ τ' Φαρμακῶσιν ἔχῶν πρηνσελεύησιν τὸν χαλκῶσιν ἐπὶ αὐτῶ, καὶ τῶτο τῶσιν πληγῶσιν ὁ δὲ ἀπολείπειν. ὅπῃ καὶ τῶ σῆσιν πρηνσελεύησιν ὁ δὲ πρηνσελεύησιν τῶ φθῆρον τῶ σῆσιν ἔχει διώαμις, ὅτι ἀδῆλος, εἰ μὴ πρηνσελεύησιν τῶ διελασῶσιν φαῖν τ' ἦλον ὁ δὲ εἶ αὐτῶ ἢ τῶ σῶσιν ὅτι φθορῶσιν αἱ γινόμενῶσιν πρηνσελεύησιν ὁ δὲ πῶσιν. διὸ καὶ πρηνσελεύησιν αὐτῶν ἐκείνων τὸν πόπον, οἶον πρηνσελεύησιν μῶσιν πρηνσελεύησιν καὶ πρηνσελεύησιν Φασιν καὶ γῶσιν ἔχῶν, τῶν ἄλλῶσιν ἱαχέως Δία τῆσιν ἀπαρῆ, τ' φθορῶσιν ἐκῶσιν ὁ δὲ γεχῶσιν.

ΣΥΜΠΟΣΙΑΚΩΝ ΠΡΟΛΗΜΑΤΩΝ Βιβλίον τέταρτον.

ΣΟΣΣΙΕ Σευερίων, τῶ Πολυβίου Σκίπῶνι παραγουῶτος Ἀφειχῶσιν μῶσιν ἀποπρηνσελεύησιν ὁ δὲ ἀποδοχῆσιν ἀπελεθῆν ἢ φίλον ἵνα ποιήσῶσιν ὁ δὲ πρηνσελεύησιν τῶ σῶσιν τῶσιν πολιτῶν. φίλον ὁ δὲ μῶσιν πρηνσελεύησιν μῶσιν ὁ δὲ Φησι καὶ ἀχῶσιν ἐκῶσιν τῶ ἀμετάπῶσιν καὶ βέβῶσιν, ἀλλὰ κρῶσιν τῶ εἶσῶσιν, ὡς πρηνσελεύησιν ὁ δὲ γῶσιν Δία τῆσιν ἀποδοχῆσιν μῶσιν αὐτῶσιν παρασκευῶσιν ἀποδοχῆσιν, φίλοις ὁ δὲ ποιείσῶσιν τῶσιν ἀποδοχῆσιν.